Ρίχαρντ Βάλτερ Νταρρέ

Αναθεώρηση των Πιστεύω μας



GDD-Verlag

Δημόσια Βιβλιοθήκη Γκόσλαρ

GVB
5

Αναθεώρηση των Πιστεύω μας

του

Ρίχαρντ Βάλτερ Νταρρέ

Εκδοτικός Οίκος Αίμα και γη, Αγροτική Πόλη του Ράιχ Γκόσλαρ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ



Ο Ρίχαρντ Βάλτερ Νταρρέ (Richard Walther Darré, γενν. ως Ρικάρντο Βάλτερ Όσκαρ Νταρρέ (Ricardo Walther Oscar Darré), 14 Ιουλίου 1895 - 5 Σεπτεμβρίου 1953) ήταν αξιωματούχος των SS και ο ιθύνων νους του "Blut und Boden" (Αίμα και Γη), που εστίαζε στις έννοιες της προέλευσης (Blut, αίμα) και της Πατρίδας (Boden, έδαφος).

Ο Νταρρέ γεννήθηκε στη συνοικία Μπελγκράνο (Belgrano) του Μπουένος Άιρες της Αργεντινής. Ήταν γιος του Ρίχαρντ Όσκαρ Νταρέ και της Εμίλια Λάγκεργκρεν, Γερμανοσουηδικής καταγωγής γεννημένης το 1872 στο Μπουένος Άιρες. Ο Νταρρέ μιλούσε πολύ καλά ισπανικά, αγγλικά και γαλλικά. Η οικογένειά του επέστρεψε στη Γερμανία το 1912.

Με το ξέσπασμα του Πολέμου κατατάχτηκε στο Γερμανικό στρατό σαν εθελοντής. Κατά τη διάρκεια της θητείας του τραυματίστηκε μερικές φορές ελαφρά και με τον τερματισμό του Πολέμου θέλησε να επιστρέψει στην Αργεντινή και να ασχοληθεί με τη γεωργία. Η οικονομική κατάσταση, όμως, στην οποία βρισκόταν η χώρα του, είχε αντίκτυπο στο οικογενειακό εισόδημα, το οποίο δεν του επέτρεπε κάτι τέτοιο.

Το 1922 γράφτηκε στο Πανεπιστήμιο του Χάλλε (Halle) απ’ όπου αποφοίτησε με πτυχίο Γεωπόνου, εξειδικευμένου στην εκτροφή ζώων. Το ίδιο έτος νυμφεύτηκε την Άλμα Στάατ (Alma Staadt).

Ο νεαρός Βάλτερ γίνεται μέλος της «κίνησης των Αρταμάνων» (Bund Artam e.V.), ενός εθνικού κινήματος της νεολαίας, που δημιουργήθηκε το 1923 στο Μόναχο. Η συμμετοχή του σε αυτήν είναι που αρχικά διαμόρφωσε την μετέπειτα ιδεολογία του, καθώς οι «Αρταμάνοι» είχαν την ιδεολογία των «Βορειοευρωπαίων» (Nordic) και την προσκόλληση στη γη τους.

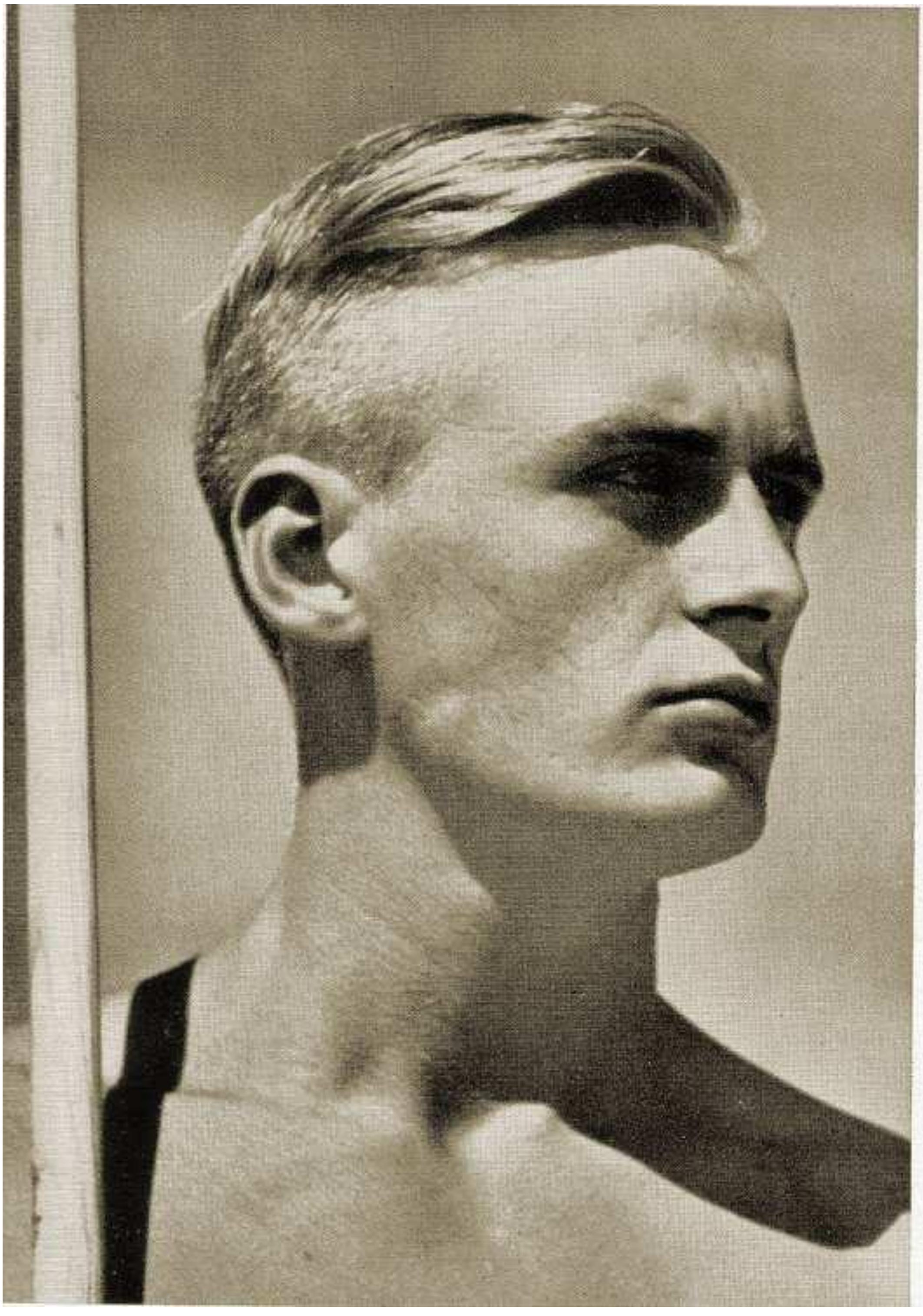
Το 1928 ο Νταρρέ γράφει το πρώτο του βιβλίο με τίτλο «Das Bauerntum als Lebensquell der nordischen Rasse» (σε ελεύθερη απόδοση Οι χωρικοί ως η πηγή της ζωής της Βόρειας φυλής). Οι ιδέες που εξέφραζε στο βιβλίο του άσκησαν τεράστια επιρροή στον Χάινριχ Χίμλερ (μέλους, επίσης, των «Αρταμάνων»). Οι ιδεολογικές του τοποθετήσεις δεν άργησαν να τον φέρουν στους κόλπους του – ανερχόμενου ραγδαία - Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος, του οποίου έγινε μέλος το 1930, αρχίζοντας εκστρατεία προσηλυτισμού των αγροτών στο Κόμμα. Η ενέργειά του αυτή απέβλεπε, ανάμεσα στα άλλα, στη μελλοντική εγκατάσταση γερμανικής καταγωγής πληθυσμών στις περιοχές στις οποίες ήταν εγκατεστημένοι σλαβικής καταγωγής πληθυσμοί. Παρόμοια ιδεολογία είχε, επίσης, και ο αξιωματούχος (και

μετέπειτα Υπουργός ανατολικών εδαφών Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ. Το 1930 δημοσιεύει το δεύτερο βιβλίο του με τίτλο «Neuadel aus Blut und Boden» (Η Νέα Αριστοκρατία στο Αίμα και Γη).
Με την άνοδο των εθνικοσοσιαλιστών στην εξουσία, το 1933, ο Νταρρέ διορίζεται Υπουργός Επισιτισμού και Γεωργίας, ενώ, επιπλέον, αναλαμβάνει τη διεύθυνση της υπηρεσίας Rasse und Siedlungshauptamt συντομ. RuSHA (= Υπηρεσία της Φυλής και της Εγκατάστασης), ενώ του αποδίδεται και ο τίτλος του Reichsbauernführer (= Ηγέτης των Αγροτών του Ράιχ). Υποστήριζε ότι οι Γερμανοί έπρεπε να βασίσουν τη διαιώνιση της φυλής τους μέσω επιλεγμένων διασταυρώσεων.
Η θητεία του έληξε το 1942, επισήμως για λόγους υγείας.
Ο Νταρέ συνελήφθη με τον τερματισμό του Πολέμου το 1945 και παραπέμφθηκε στην Δίκη των Διπλωματών (συνακόλουθη της Δίκης της Νυρεμβέργης). Στη δίκη αυτή απαλλάχτηκε για τις περισσότερες από τις απαγγελθείσες εναντίον του κατηγορίες (ιδιαίτερα αυτήν της γενοκτονίας), καταδικάστηκε, όμως, σε επταετή φυλάκιση (1949). Αφέθηκε ελεύθερος το 1950 και εγκαταστάθηκε στο Μόναχο, όπου απεβίωσε το 1953 (5 Σεπτεμβρίου).

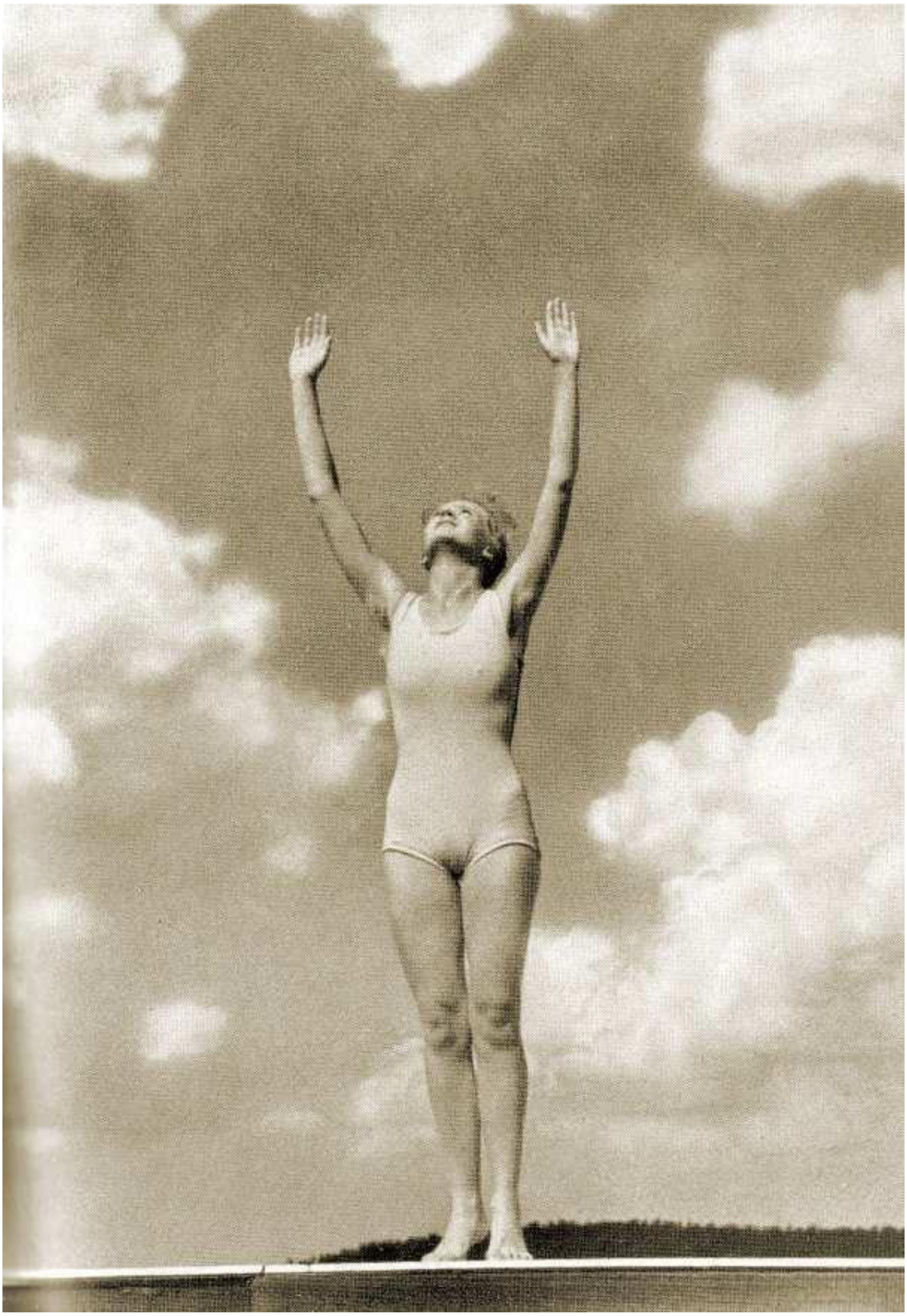
Σπάνια ένας αιώνας έχει ανακοινώσει το θεμελιώδες έργο του τόσο ξεκάθαρα από την αρχή όσο ο δικός μας αιώνας. Το 1900, τρεις μελετητές, ανεξάρτητοι ο ένας από τον άλλο, βρήκαν την επιστημονική απόδειξη του γεγονότος της κληρονομικότητας των χαρακτηριστικών· αυτοί ήταν οι Γερμανοί Έριχ φον Τσέρμακ και Καρλ Κόρενς και ο Ολλανδός ντε Φρις. Αυτές οι ανακαλύψεις έγιναν ανεξάρτητα και ανεπηρέαστες η μία από την άλλη. Όλος ο επιστημονικός κόσμος συμμετείχε σε αυτές τις ανακαλύψεις εκείνη την εποχή. Αλλά λίγοι μελετητές περίμεναν τις πνευματικές αναταραχές που θα εξαπέλυαν· ακόμη και τα πιο τολμηρά μυαλά ανάμεσά τους δύσκολα θα μπορούσαν να ονειρευτούν το μέγεθος αυτών των πνευματικών αναταράξεων.

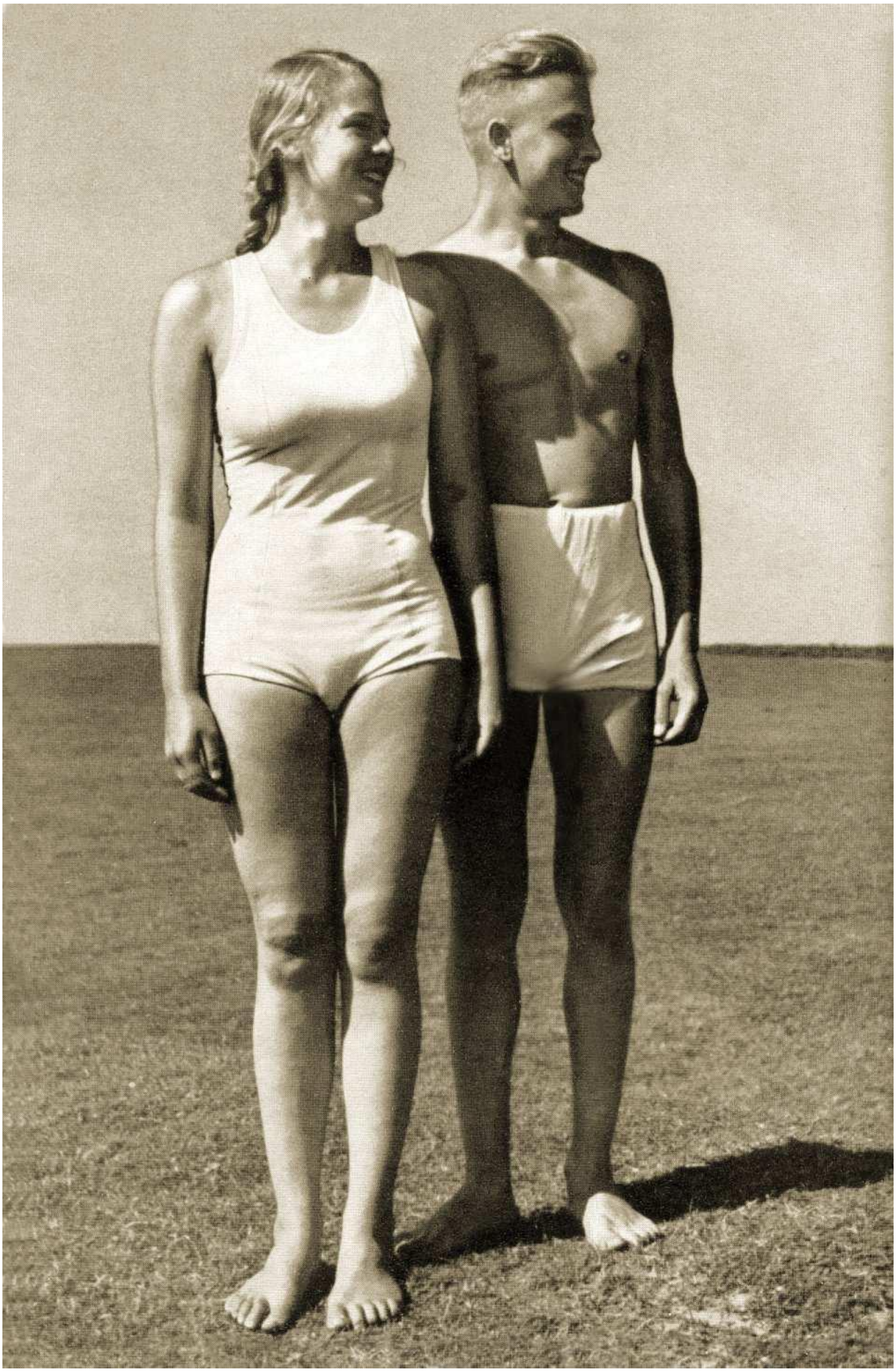
Ο επιστημονικός κόσμος δεν είχε ακόμη συνέλθει από την έκπληξή του όταν έλαβε μια άλλη είδηση εξίσου εκπληκτικής φύσης, δηλαδή το γεγονός ότι οι ανακαλύψεις του έτους 1900 δεν ήταν καθόλου καινούριες, αλλά είχαν βρεθεί στο παρελθόν, απλώς δεν είχαν εξεταστεί ποτέ σοβαρά. 25 χρόνια νωρίτερα, ένας άλλος Γερμανός, ο Αυγουστινιανός προκαθήμενος Γκρέγκορ Γιόχαν Μέντελ, σε σιωπηρή επιστημονική εργασία κατέληξε στα ίδια ερευνητικά αποτελέσματα με τους τρεις μελετητές που αναφέρθηκαν παραπάνω, χωρίς όμως να συναντήσει την κατανόηση των συγχρόνων του. Αν μέχρι τώρα δεν ήταν δυνατό να συμφωνήσουμε σε ποιον από τους τρεις μελετητές θα έπρεπε να αποδοθεί η τιμή της πρώτης ανακάλυψης του βιλογικού νόμου της κληρονομικότητας των χαρακτηριστικών, αυτή η δυσκολία πλέον ξεπεράστηκε. Ήταν ξεκάθαρο ότι αυτή η τιμή έπρεπε να δοθεί στον Αυγουστινιανό ιεράρχη στο Μπρνο της Μοραβίας, Γκρέγκορ Μέντελ. Συμφωνήθηκε λοιπόν ότι στο μέλλον η διαδικασία κληρονομικότητας των χαρακτηριστικών θα ονομαζόταν «Μεντελισμός» προκειμένου να συνδεθεί η φήμη της ανακάλυψης αυτού του γεγονότος με το όνομα του Μέντελ για πάντα.

Αυτές όμως οι ανακαλύψεις θα μπορούσαν απλώς μόνο να προκαλέσουν σάλο στον επιστημονικό κόσμο των μελετητών, αν, λίγο πριν από την αλλαγή του αιώνα, ένα παρόμοιο γεγονός δεν είχε ξεσηκώσει τα πνεύματα της Γερμανίας. Ένας Άγγλος που επέλεξε τη Γερμανία σαν πατρίδα, επέφερε ένα συντριπτικό ξεκαθάρισμα στα πνευματικά ρεύματα του περασμένου αιώνα στα γερμανικά και το γεγονός ότι η φυλή είναι η διαμορφωτική αρχή της ιστορίας, αν και δεν έχει αποδειχθεί επιστημονικά, έχει αποδειχθεί ιστορικά. Ο Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν στο έργο του: «Τα θεμέλια του 19ου αιώνα». Το έργο του τάραξε τα πνεύματα, σε βαθμό που δεν μπορούμε να φανταστούμε, καθόρισε μια απόφαση, σάρωσε τις παραδοσιακές έννοιες και ουσιαστικά προετοίμασε το έδαφος για να φυτρώσουν και να ριζώσουν οι νέες ιδέες της φυλής και του αίματος. Για πολλά χρόνια το έργο του έγινε η πραγματική Βίβλος όλων των Γερμανών.









Και τα δύο γεγονότα, αν και γεννήθηκαν από διαφορετικά επίπεδα πνευματικότητας και από διαφορετικές προϋποθέσεις, αλληλεπιδρώντας και αλληλογονιμοποιώντας το ένα το άλλο, ξεκίνησαν και καθιέρωσαν μια θριαμβευτική πορεία της έννοιας της φυλής και του αίματος στην πνευματική ζωή του λαού μας σε ασύλληπτο μέχρι πρότινος βαθμό. Ενώ ο «Μεντελισμός» κατέκτησε τον επιστημονικό κόσμο σε απίστευτα σύντομο χρονικό διάστημα, ο Τσάμπερλεν έφερε επανάσταση σε ολόκληρη την πνευματική δομή του μορφωμένου κόσμου με τα «θεμέλιά» του. Ακόμη και πριν από τον παγκόσμιο πόλεμο του 1914, και τα δύο γεγονότα, που ξεκίνησαν απότομα στις αρχές του αιώνα, ξεσήκωσαν τον λαό μας και συνεχίζουν να ανατρέπουν κυριολεκτικά την κοσμοθεωρία και τη σκέψη μας και να την αναδιαμορφώσουν από τη βάση.

Η ταχύτητα με την οποία λαμβάνει χώρα αυτή η πνευματική ανέλιξη φαίνεται ίσως καλύτερα από το γεγονός ότι 35 χρόνια αργότερα εμείς στη Γερμανία είχαμε νομοθεσία που αποσκοπούσε στην εξάλειψη του εβραϊκού αίματος από το πολιτικό μας κορμό και στην πρόληψη των απογόνων με κληρονομικές ασθένειες. Για να μπορέσουμε να εκτιμήσουμε, τουλάχιστον ως ένα βαθμό, το θαύμα αυτής της διανοητικής επανεξέτασης θα πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι έχουν περάσει μόνο 40 χρόνια από την αλλαγή του αιώνα, εκ των οποίων τα 20, λόγω του παγκόσμιου πολέμου και των εσωτερικών πολιτικών αναταραχών, στην πραγματικότητα δεν ευνοούσαν μια ήρεμη πνευματική ανάπτυξη.

Είναι καλό και απαραίτητο να θυμόμαστε κατά καιρούς αυτά τα γεγονότα. Επειδή αυτή η νέα γνώση της κληρονομικότητας των χαρακτηριστικών εξαπλώνεται μέσα στο λαό μας με απίστευτη ταχύτητα, οι επιπτώσεις της πιάνουν συχνά τον κάθε εθνοσύντροφο απροετοίμαστο και γι’ αυτό τον κάνουν διστακτικό. Ακόμα κι όταν κάποιος γνωρίζει, ή τουλάχιστον αρχίζει να υποψιάζεται, ότι οι νέες γνώσεις για την κληρονομικότητα τον βάζουν στη μέση της πνευματικής αλλαγής των καιρών, είναι δύσκολο να βρει μια αιτιολογημένη θέση στη δίνη αυτών των πνευματικών αγώνων.

Ο συγγραφέας αυτών των γραμμών παραδέχεται ότι και σε αυτόν συνέβη κάτι τέτοιο· δεν έχει γνωρίσει κανέναν που να το αντιμετώπισε διαφορετικά. Ασφαλώς, είναι ακόμα σχετικά εύκολο να καταλάβουμε, για παράδειγμα, ότι το εβραϊκό ζήτημα δεν είναι πλέον ζήτημα θρησκείας, αλλά ζήτημα αίματος. Το όλο εβραϊκό ζήτημα απαντάται αμέσως, γιατί μπορεί μεν κανείς να συζητήσει ακόμα για το πώς πρέπει να αντιμετωπίζονται οι Εβραίοι, αλλά δεν χρειάζεται πλέον να συζητηθεί το αν μπορούν να γίνουν Γερμανοί από κάποια περιβαλλοντική επίδραση, ζήτημα το οποίο είχε ταράξει το λαό μας σε όλο το 19ο αιώνα. Επίσης είναι εύκολο να δούμε, ότι όλο το ποινικό σύστημα, για παράδειγμα τίθεται υπό νέο πρίσμα κάτω από τη νέα θεωρία της κληρονομικότητας, η πραγματική εγκληματικότητα είναι

κληρονομική και η επέκταση των φυλακών και των σωφρονιστικών καταστημάτων στο μέλλον είναι μόνο απόδειξη για ένα κράτος ότι οι πολιτικοί της είναι ανίκανοι να ξεχωρίσουν τα χόρτα από τα αγριόχορτα, και επίσης - να ξεριζώσουν τα αγριόχορτα.

Πιο πολύ απ' όλα αυτά τα νοερά συμπεράσματα, που οδηγούν, ας πούμε, σε μια διαδικασία εκκαθάρισης του εθνικού μας κορμού, είναι συναρπαστική η διαπίστωση ότι τα ταλέντα του λαού μας, οι σπουδαίοι άνδρες του στο κράτος και στο στρατό, στην οικονομία και την τέχνη, στο εμπόριο και στην δημόσια διοίκηση, κληρονόμησαν τα ταλέντα τους. Αυτό που είναι τόσο συγκλονιστικό σε αυτή τη συνειδητοποίηση είναι το συμπέρασμα που πρέπει να βγάλει κανείς από αυτήν. Δεν χρωστάμε, λοιπόν, τους σπουδαίους άνδρες μας στην τύχη ή σε μια ιδιαίτερη χάρη της Πρόνοιας. Αντίθετα, οι σπουδαίοι μας άνδρες είναι μέρος της κληρονομιάς του λαού μας, του πατρικού αίματος.

Δεν αρνούμαστε το έλεος του Θεού στην πορεία της ζωής του κάθε ανθρώπου, που προστατεύει και καθορίζει τη μοίρα του. Ούτε φανταζόμαστε ότι μπορούμε να εξηγήσουμε το θαύμα της ιδιοφυΐας αναζητώντας το αποκλειστικά στην κληρονομιά των χαρακτηριστικών από τους προγόνους. Δεν αρνούμαστε το γεγονός της ύπαρξης μιας θεϊκής δύναμης ανώτερης από εμάς τους ανθρώπους. Πρέπει όμως να δηλώσουμε ότι δεν έχει βρεθεί ακόμη καμία ιδιοφυΐα του λαού μας που να μην έχει τα χαρακτηριστικά και τις ιδιότητες που μπορεί κανείς να διαπιστώσει στους προγόνους του. Με άλλα λόγια, δεν αρνούμαστε ότι η ιδιοφυΐα οφείλει την ύπαρξή της σε μια ειδική θεία χάρη, αλλά επιβεβαιώνουμε ότι μια ιδιοφυΐα μπορεί να έχει αποτέλεσμα μόνο μέσα στο πλαίσιο αυτών των χαρακτηριστικών, που έχει κληρονομήσει από τους προγόνους της.

Αυτή η συνειδητοποίηση είναι συγκινητική και συναρπαστική ταυτόχρονα. Γιατί μας κάνει να συνειδητοποιήσουμε ότι εμείς οι ίδιοι, αλλά και ο λαός, επιστρέφουμε στο γεγονός των χαρακτηριστικών που οφείλουμε στο αίμα των προγόνων μας. Με αυτό, όλα τα πράγματα γύρω μας, η δημόσια ζωή μας και η δική μας, αποκτούν μια εντελώς νέα εικόνα και αξιολόγηση. Γιατί τα επιτεύγματα του γερμανικού λαού μας σήμερα δεν μπορούν να διαχωριστούν από τα επιτεύγματά του στην ιστορία του. Αυτό σημαίνει, μελετημένο μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια, ότι όλες οι αντιλήψεις του δέκατου ένατου αιώνα για μια αιώνια πρόοδο της ανθρωπότητας είναι σωστές σε όλα τα πράγματα, που μπορούμε εμείς οι άνθρωποι να επινοήσουμε και να διαμορφώσουμε, αλλά αυτή η ιδέα της προόδου δεν ισχύει για το αίμα μας αλλά σαν σταθερή μεταβλητή, καθορίζει τις καταβολές των ταλέντων του λαού μας. Εάν σαν λαός πετυχαίνουμε κάτι ακόμα και σήμερα, το οφείλουμε στο αίμα που τρέχει στις φλέβες μας, που έχει επίδραση και σε όλη τη γερμανική ιστορία. Και στο μέλλον θα μπορούμε να πετύχουμε και να διαμορφώσουμε μόνο εάν διατηρήσουμε αυτό το γερμανικό αίμα στα παιδιά και τα εγγόνια μας.

Η βασική διαπίστωση:

Η εθνική κοινότητα είναι κοινότητα αίματος.

Αυτό εγείρει το κρίσιμο ερώτημα: τι κάνουμε στην πραγματικότητα για να διατηρήσουμε και να αυξήσουμε τη ζωτική μας ενεργητικότητα που συνδέεται με αυτό το γερμανικό ή συγγενικό του αίμα, αυτό το αναντικατάστατο, πολύτιμο εθνικό αγαθό;

Γιατί αυτό είναι ξεκάθαρο: αν όλα τα χαρακτηριστικά μας γνωρίσματα εξαρτώνται τόσο πολύ από τους προγόνους μας, τότε μπορούμε να συλλογιστούμε, σε ποια θεία χάρη όφειλαν οι πρόγονοί μας αυτά τα χαρακτηριστικά στο μακρινό παρελθόν. Αλλά δεν μπορούμε να αμφιβάλλουμε, ότι δεν είναι στο χέρι μας να διατηρήσουμε και να αυξήσουμε τα κληρονομικά χαρακτηριστικά με οποιονδήποτε άλλο τρόπο παρά μόνο μέσω της διαδικασίας των νόμων της ζωής της τεκνοποίησης και της γέννησης. Πάνω απ’ όλα, όμως, δεν μπορεί πλέον να αμφισβητηθεί ή να το αρνηθεί κανείς, ότι οποιαδήποτε, αλλά και κάθε τεχνητή παραγωγή ανθρώπινων κληρονομικών χαρακτηριστικών, που θα μπορούσε να συμπληρώσει τις καταβολές ταλέντων του αίματός μας, ανήκει στη μυθική σφαίρα των παραμυθιών των ανόητων. Το τι είμαστε και τι μπορούμε να γίνουμε σαν λαός το καθορίζει το αίμα μας.

Τέτοια συλλογιστική και συμπεράσματα, είναι απλά το νοητικό συμπέρασμα από δεδομένα επιστημονικά γεγονότα, που μας άφησε να βρούμε η αλλαγή του αιώνα· φαίνονται απλά και σχεδόν αυτονόητα, ωστόσο είναι επαναστατικά αν τα σκεφτούμε και συνειδητοποιήσουμε τις συνέπειες. Σκεφτείτε μόνο: το πολύτιμο και ουσιαστικό κληρονομικό χαρακτηριστικό του λαού μας, το αίμα του, είναι ένα εθνικό αγαθό που είναι μοναδικό και δεν μπορεί να αναδημιουργηθεί. Ό,τι δεν διατηρείται από την τεκνοποίηση και τη γέννηση εξαφανίζεται αμετάκλητα: είναι σαν να πετάς αλόγιστα έναν πολύτιμο θησαυρό ή κοσμήματα πολύτιμης αξίας στον ωκεανό εκεί όπου είναι πιο βαθιά. Καμία δύναμη στον κόσμο δεν θα φέρει ξανά στο φως αυτά τα πετράδια: θα είναι εκεί για πάντα και αμετάκλητα. Ακριβώς το ίδιο συμβαίνει με την κληρονομικότητα του λαού μας όταν πεθαίνουν χωρίς απογόνους. Ένας άνδρας ή μια γυναίκα που θα πετούσαν τους θησαυρούς ή τα κοσμήματά τους στη θάλασσα χωρίς να έχουν μυαλό ή λόγο, έτσι ώστε να εξαφανιστούν για πάντα, θα μπορούσε δικαίως να χαρακτηριστεί παράφρων ή ηλίθιος: δεν θα υπήρχε καμία αμφιβολία γι’ αυτό! Και όποιος ενεργούσε παρόμοια με πολύτιμους λίθους του Ράιχ ή άλλους θησαυρούς μοναδικού είδους του εθνικού μας πλούτου, αν δεν τον δεχόταν από ευσπλαχνία το τρελοκομείο, σίγουρα θα αντιμετώπιζε ντροπιαστικές διαδικασίες για επιζήμια συμπεριφορά προς τον λαό.

Πώς όμως διαχειριζόμαστε την πολύ, πολύ πιο πολύτιμη κληρονομιά των προγόνων μας; Τι κάνουμε όμως με αυτόν τον μοναδικό και απα-

ράμιλλο θησαυρό που μας εμπιστεύτηκαν οι πρόγονοί μας στα κληρονομικά μας χαρακτηριστικά, στο αίμα μας; Ας ρωτήσει ο καθένας τον εαυτό του· ας κοιτάξει ο καθένας στο δικό του περιβάλλον· η απάντηση θα είναι γενικά αρκετά ντροπιαστική.

Ο άνθρωπος δεν παράγεται σε αποστακτήρες. Ο Θεός έχει απλώσει ένα πέπλο μπροστά στο μυστήριο της προέλευσης της ζωής, το οποίο τα ανθρώπινα χέρια δεν θα αφαιρέσουν ποτέ, ακόμα κι αν ο ίδιος ο άνθρωπος ερευνήσει τις βιολογικές διεργασίες μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια. Αυτή η απαγόρευση της τελικής γνώσης για την προέλευση της ίδιας της ζωής είναι ένας θεμελιώδης νόμος της ανθρώπινης ζωής και μέρος της τάξης της ύπαρξης όπως την έθεσε ο Θεός σε αυτόν τον κόσμο.

Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι σήμερα που δεν θέλουν να σκεφτούν μέχρι τέλους αυτά τα ερωτήματα για την αξία και την απώλεια της κληρονομικότητας της αξίας του αίματος. Λένε: εφευρίσκουμε τόσα πολλά, τα πράγματα προχωρούν τόσο υπέροχα σε όλους τους τομείς, γιατί μια ιδιοφυΐα να μην καταφέρει να εφεύρει «κληρονομημένες ιδιότητες» σε ένα χημικό εργαστήριο, όπως εφευρέθηκαν τα αεροπλάνα και τα τρένα, τα τηλέφωνα και τα ραδιόφωνα! Όποιος κάνει τέτοιες ερωτήσεις ξεχνά ότι μπορούμε να εφεύρουμε άπειρα πράγματα όσον αφορά τα υλικά αγαθά αυτού του κόσμου, αλλά μας απαγορεύεται να ανακαλύψουμε το μυστικό της ζωής. Η γλώσσα μας, μας λέει επίσης, παρεμπιπτόντως, ότι απλώς «ανακαλύπτουμε» ή «εφευρίσκουμε» αυτό που κατά κάποιο τρόπο προϋπήρχε, γιατί άλλοτε το «ανακαλύπτουμε» και άλλοτε «το βρίσκουμε»· υπάρχει ήδη εκεί, απλά δεν είναι γνωστό σε εμάς και δεν έχει δημιουργηθεί από εμάς. Οι μεγάλοι μας επιστήμονες, οι φυσικοί και οι χημικοί μας το γνωρίζουν πολύ καλά. Εδώ χαράσσονται όρια που εμείς οι άνθρωποι δεν μπορούμε να τα περάσουμε.

Αυτό είναι ένα γεγονός με το οποίο πρέπει απλώς να συμβιβαζόμαστε. Όσο κι αν είμαστε ενθουσιασμένοι με όλες τις εφευρέσεις και μεθυσμένοι από την τεχνική πρόοδο της εποχής. Στα ζητήματα του αίματος, στο βαθμό που κατανοούμε τα ανθρώπινα κληρονομικά χαρακτηριστικά, κάθε φρενίτιδα προόδου σταματά. Στα ζητήματα αίματος μετράει μόνο αυτό που μας έχει δοθεί, δηλαδή η κληρονομιά των προγόνων μας που μας εμπιστεύτηκε ο Θεός.

Ο μόνος αληθινός πλούτος του λαού μας είναι το καλό του αίμα. Σαν λαός ή σαν άτομα μπορεί να χάσουμε τα υλικά αγαθά αυτού του κόσμου· αυτά δεν έχουν τόση σημασία όσο υπάρχει ακόμα το παλιό γερμανικό αίμα, γιατί αυτό μπορεί να τα ξαναδημιουργήσει ανά πάσα στιγμή.

Αυτός ήταν ο θεμελιώδης λάθος υπολογισμός των περιφρονητικών νικητών των Βερσαλλιών· επέτρεψαν στους λαούς τους, ιδιαίτερα στον εβραϊκό, να μας λεηλατήσουν και πίστεψαν ότι με αυτό τον τρόπο μας

είχαν χτυπήσει στο μεδούλι. Αλλά ξέχασαν το αίμα μας και παρέβλεψαν το γεγονός ότι αυτό το αίμα ήξερε πώς να δημιουργήσει ξανά όσα μας είχαν κλέψει τα συναισθήματα του φθόνου και της κατωτερότητάς τους. Πιο επικίνδυνο και πραγματικά χαρακτηριστικό της φύσης των πραγμάτων ήταν τα σκληρά λόγια του Κλεμανσό: «Υπάρχουν 20 εκατομμύρια Γερμανοί, πάρα πολλοί για τον κόσμο!» Μόνο όταν η πηγή της ζωής του πολύτιμου αίματος του λαού μας αρχίσει να στερεύει, ο λαός μας θα υποβαθμιστεί πραγματικά και θα γίνει πραγματικά φτωχός και κατώτερος. Αυτό που δεν πέτυχαν οι συνθήκες ειρήνης του Μίνστερ το 1648 και των Βερσαλλιών, δηλαδή η εξάλειψη του λαού μας από την ιστορία της Ευρώπης, σίγουρα θα μπορούσε να το πετύχει μια αδιαφορία από μέρους μας για τις αξίες του αίματός μας.

Πολλές φορές συναντάμε εθνοσυντρόφους που θα ήθελαν να απόφύγουν το θέμα αυτού του προβληματισμού της πραγματικότητας για τις συνθήκες ύπαρξης του λαού μας και την αξία του αίματός τους. Από μια συχνά ασυνείδητη, πνευματική τεμπελιά θα ήθελαν να παραμείνουν σε αγαπημένες ιδέες: όλα πήγαιναν καλά μέχρι το 1940, οπότε γιατί τα πράγματα να μην συνεχίσουν να πάνε καλά και στο μέλλον; Τι νόημα έχουν αυτές οι παραινέσεις και αυτές οι υποδείξεις για τις υπεύθυνες ιδέες των ανθρώπων για το μέλλον! Οι άνθρωποι απλά δεν θέλουν να ατενίσουν το μέλλον με υπευθυνότητα, θέλουν να μεθούν από τη σύγχρονη πρόοδο και τις επιτυχίες και να πιστεύουν ότι μπορούν να παρακάμψουν τους νόμους της ζωής στο αίμα τους με ένα κούνημα του χεριού τους.

Σήμερα έχουμε την έννοια του εθνικού καλού και έχουμε και την έννοια του παράσιτου του έθνους. Έχουμε ειδικά δικαστήρια που δουλεύουν γρήγορα για να αντιμετωπίσουν τα παράσιτα του έθνους, που επιτίθενται στο καλό του έθνους. Αυτά τα μέτρα όμως εξυπηρετού μόνο τις υλικές αξίες του εθνικού μας πλούτου ή την πνευματική του υγεία, αλλά δεν εξυπηρετούν ακόμη το πολύτιμο αίμα του. Σίγουρα, από τους «Νόμους της Νυρεμβέργης»* έχουμε κάνει κι εμείς ένα βήμα μπροστά στον τομέα του αίματος, προσπαθώντας να κρατήσουμε μακριά από τον λαό μας το αίμα που είναι πιο επικίνδυνο για το αίμα μας, το αίμα του εβραϊκού λαού. Αυτό αναμφίβολα είναι ένα ισχυρό βήμα προς τα εμπρός σε αυτό το νέο πεδίο των ζητημάτων του αίματος και μια εξαιρετική επαναστατική πράξη στην εποχή μας. Αλλά οι νόμοι της Νυρεμβέργης είναι μόνο ένα προληπτικό μέτρο και δεν είναι ακόμη ένα εποικοδομητικό μέτρο με την έννοια της αύξησης του καλού αίματος της γερμανικής φυλής.

Παρακαλούμε να μην μας παρεξηγήσετε: Έτσι είναι πάντα, το πιο εύφορο έδαφος επιτρέπει ακόμη και στα χειρότερα ζιζάνια να αναπτυχθούν αχαλίνωτα, εάν τα προληπτικά μέτρα του αγρότη δεν τα

---

* (Σ.τ.μ.) Σχετικά με τους Νόμους της Νυρεμβέργης μπορείτε να δείτε στο αρχείο https://archive.org/details/u-u_20230429/mode/2up

εξαφανίσουν ή δεν τα καταστρέψουν με άλλο τρόπο. Η απόδοση της καλλιέργειας ενός χωραφιού προϋποθέτει την καταστροφή και την απομάκρυνση των ζιζανίων καθώς και την προσεκτική περιποίηση του χωραφιού και των καρπών του. Με αυτή την αγροτική έννοια, οι εβραϊκοί μας νόμοι αποτελούν προϋπόθεση για να ετοιμάσουμε το χωράφι του γερμανικού αίματος για σπορά, απαλλάσσοντάς μας από τα ζιζάνια του εβραϊκού αίματος. Μας περιμένει όμως το έργο μας, να φροντίσουμε με το αίμα μας, με κάποιο τρόπο, να καλλιεργήσουμε το χωράφι του γερμανικού τρόπου ζωής και έτσι να αποκτήσουμε καρπούς και συγκομιδή για τον λαό μας.

Σε αυτά τα θέματα για την μέριμνα και τη φροντίδα του γερμανικού αίματος, είμαστε ακόμα στην αρχή. Όπως ήδη αναφέρθηκε στην αρχή, αυτό οφείλεται ουσιαστικά στην εξαιρετικά γρήγορη εξέλιξη όλων των θεμάτων που εντάσσονται σε αυτόν τον νέο τομέα. Οι νέες γνώσεις τρέχουν με τεράστια βήματα από την αρχή του αιώνα. Πρέπει πρώτα να κατανοήσουμε και, κυρίως, να το επεξεργαστούμε διανοητικά ότι μια πλήρης επανεκτίμηση όλων των αξιών ξεκίνησε με την ανακάλυψη της κληρονομικότητας των χαρακτηριστικών, εν συντομία, με την ιδέα του αίματος, προτού καταλήξουμε σε μια σαφή καταφατική απάντηση σε αυτά τα ερωτήματα. Εμείς τώρα αρχίζουμε να καταλαβαίνουμε, ότι έχουμε μπει σε έναν νέο κόσμο γνώσης και επομένως και σε έναν κόσμο γεμάτο νέα πρότυπα, όπως κάποιος που είναι αγουροξυπνημένος και αρχίζει να βρίσκει τον εαυτό του ανάμεσα στον ύπνο και στο ξύπνημα και σιγά-σιγά κατανοεί και αντιλαμβάνεται το περιβάλλον του. Αυτός είναι ένας νέος κόσμος σκέψεων που σχεδόν μας αφήνει μπερδεμένους και ζαλισμένους. Και παρόλο που συνειδητά αναγνωρίζουμε ότι είναι ο κόσμος της νέας μας πραγματικότητας, στον οποίο ενσωματωνόμαστε ολοκληρωτικά και τον οποίο η μοίρα μας έχει αναθέσει με κάποιο τρόπο να κυριαρχήσουμε. Από το χορό του θανάτου των αντιλήψεων για έναν κόσμο ιδεών που καταρρέει, ανατέλλει εκ νέου για τον λαό μας η κοσμοθεωρία της αξίας και της αιωνιότητας του αίματος και της ιερότητάς του.

Το αίμα είναι ο μόνος πλούτος του λαού μας.

Αυτή είναι μια τρομερή φράση, αλλά ταυτόχρονα και γόνιμη. Αυτή η γνώση μας χτύπησε σαν κεραυνός εν αιθρία. Τι νόημα έχουν οι νόμοι, η οικονομία, οι εφευρέσεις, αν δεν διατηρούνται στις γενιές ή δεν εξελίσσονται από το αίμα που τα δημιούργησε κάποτε! Τίποτα σε αυτόν τον κόσμο, που είναι φτιαγμένο από τα υλικά αυτού του κόσμου, δεν είναι αιώνιο. Το αίμα όμως ενός λαού μπορεί να διατηρηθεί για πάντα αν ο λαός δεχτεί και υπηρετήσει τους νόμους της ζωής του αίματός του, δηλαδή θυσιάσει τη ζωή του. Είμαστε ο μόνος λαός στην Ευρώπη που έχουμε μια χιλιετή, απτή και συνεχή ιστορία από τη μετανάστευση των λαών. Ποιος νομικός θεσμός, ποια μορφή διακυβέρνησης, ποιο είδος οικονομίας θα μπορούσε να αποδειχθεί ότι ήταν καθοριστικό σε αυτή τη χιλιετή πορεία της ζωής του λαού μας;

Αυτό που σήμερα μας δίνει την ύπαρξη και τη ζωή σαν λαό και σαν Ράιχ είναι αιώνια το ίδιο αίμα, που έχτισε το κράτος του Μεσαίωνα, όπως τώρα ετοιμάζεται να χτίσει το Τρίτο Ράιχ του Αδόλφου Χίτλερ και να το οδηγήσει σε μια νέα χιλιετία. Οι θεσμοί της εθνικής μας ζωής δεν είναι τίποτα, το αίμα του λαού μας είναι το παν.

Στη συνθήκη ειρήνης του Μύνστερ το 1648 και στην συνθήκη ειρήνης των Βερσαλλιών το 1919 θα μπορούσαμε να χάσουμε τα πάντα, θα μπορούσαμε να ταπεινωθούμε σαν λαός, θα μπορούσαν να μας λεηλατήσουν, με λίγα λόγια, θα μπορούσαμε να γίνουμε ο περίγελος των λαών του κόσμου. Μπορούσαμε να πέσουμε τόσο χαμηλά που ο Γερμανός να ντρεπόταν για τον εαυτό του. Τίποτα από αυτά δεν είχε σημασία. Διότι μπορέσαμε να σηκωθούμε ξανά επειδή είχαμε ακόμα έναν πυρήνα από καλό αίμα, που ήταν ικανός να ξεκινήσει και να επιτύχει την επανάσταση του λαού μας. Αλλά: από αυτό το πυρήνα του καλού αίματος εξαρτάται τώρα και το μέλλον της Γερμανίας.

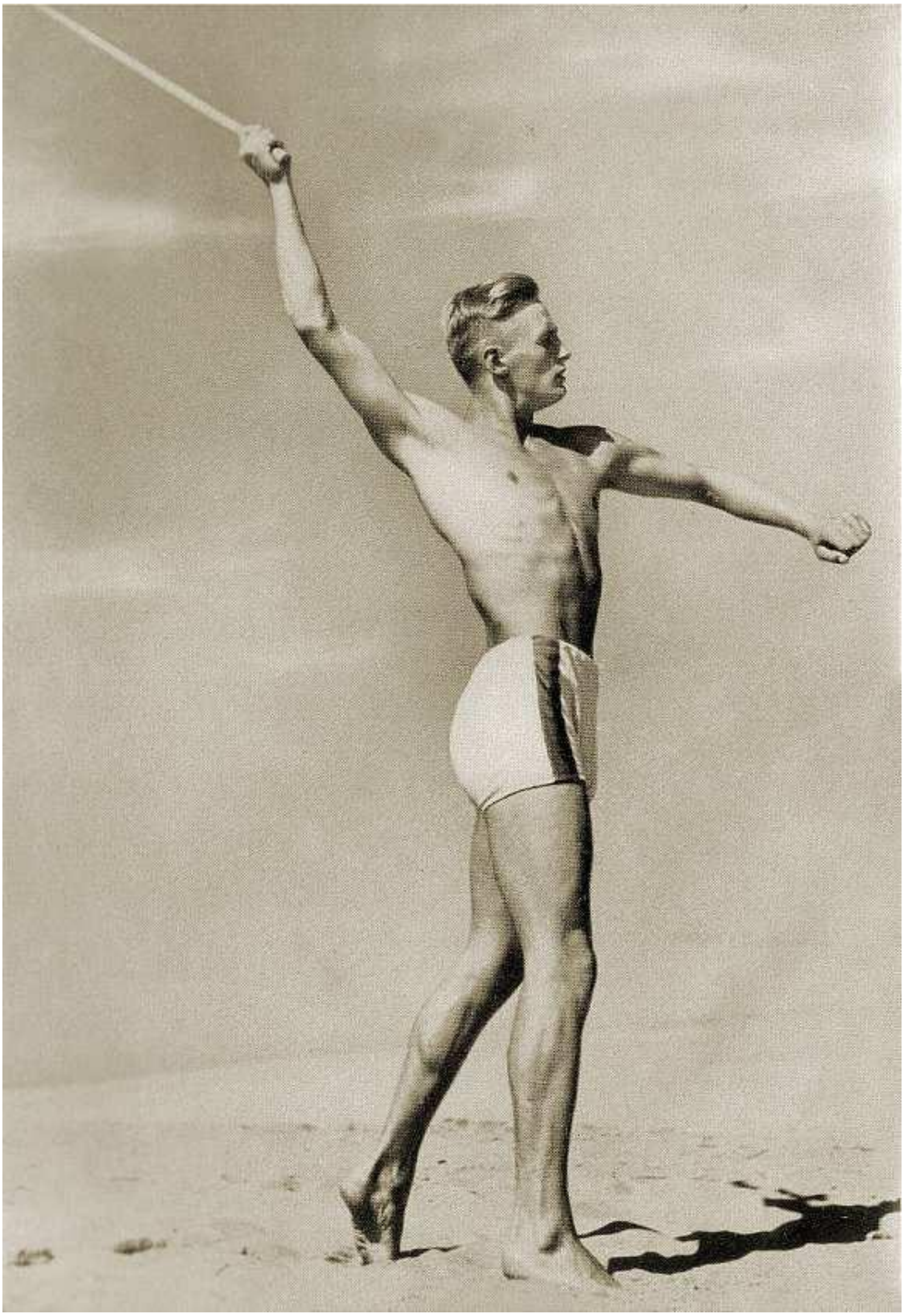
Και αυτή η αναγνώριση της απολυτότητας αυτής της μοναδικής αξίας του λαού μας αγγίζει την καρδιά και κόβει την ανάσα για μια στιγμή: Η στιγμή της συνειδητοποίησης της αμετάκλητης μοίρας αυτού του γεγονότος συγκλονίζει κάθε σκεπτόμενο εθνοσύντροφο.

Αλλά τι γίνεται με εμάς τώρα; Γνωρίζουμε την κατάστασή μας και όλες τις συνέπειες; Η απάντηση δίνεται γρήγορα· αναμφίβολα: όχι! Το βέβαιο είναι ότι κάποιοι έχουν ήδη επίγνωση των γεγονότων και αγωνίζονται για διεξόδους και μέσα για να εκπληρώσουμε τα καθήκοντα που μας έχουν ανατεθεί σε σχέση με το μέλλον του λαού μας. Αλλά αυτά τα άτομα μέσα στο λαό μας είναι σαν τις κορυφές των βουνών στην ανατολή της αυγής: είναι οι πρώτοι που αισθάνονται τον ήλιο και είναι επίσης οι πρώτοι που φωτίζονται από τον ήλιο· η νύχτα όμως φεύγει σιγά-σιγά από τις κοιλάδες.

Αν καταρτίζαμε σήμερα έναν προϋπολογισμό για το γονιδίωμα της αξίας του αίματος μας, θα σοκαριζόμασταν. Δεν θα ανησυχούσαμε γιατί αυτός ο προϋπολογισμός δεν μας δίνει πλέον καμία προοπτική, για να μπορέσουμε να κρατήσουμε ζωντανό το λαό μας στο μέλλον. Α, όχι! Αντιθέτως! Έχουμε ακόμα φύλα και αξίες αίματος που κανένας άλλος λαός δεν μπορεί να επιδείξει. Αλλά πρέπει να ανησυχούμε για την απερισκεψία και την απύθμενη ανεμελιά με την οποία μεγάλα τμήματα του λαού μας αφήνουν ακόμη την πολύτιμη κληρονομιά του λαού μας, το πολύτιμο αίμα των προγόνων μας, να ρέει μακριά χωρίς να διαφυλάξει αυτόν τον πολύτιμο πλούτο αυτού του λαού για τους απογόνους. Σε ό,τι κάνουμε σαν λαός, κηρύττουμε ότι το κοινό καλό πρέπει να υπερισχύει του προσωπικού συμφέροντος. Αλλά μόλις αρχίζουμε να μεταφέρουμε αυτή την αρχή σε αυτό που είναι πραγματικά το μόνο πολύτιμο αγαθό του λαού μας, το αίμα του, δύσκολα ξεπερνάμε τη συζήτηση αυτού του ζητήματος.

Δυστυχώς, όταν πρόκειται για θέματα αίματος, εξακολουθεί να ισχύει, και σε ορισμένες περιπτώσεις ακόμη και με νομική ισχύ, ότι το προσωπικό συμφέρον μπορεί να υπερισχύει του κοινού καλού. Η εθνικοσοσιαλιστική ιδέα του Αδόλφου Χίτλερ κέρδιζε μόνο σιγά-σιγά έδαφος εδώ. Τουλάχιστον μαζευτήκαμε για να ξεριζώσουμε (π.χ. με τους Νόμους της Νυρεμβέργης, νόμος για την πρόληψη της απόκτησης απογόνων με κληρονομικές ασθένειες, κ.λπ.) ό,τι οι πλατιές μάζες του γερμανικού λαού εξακολουθούν να προσεγγίζουν τέτοια ζητήματα πολύ διστακτικά. Μια νομοθεσία, που θα προστάτευε και θα πολλαπλασίαζε το πολύτιμο αίμα του λαού μας σύμφωνα με την αρχή, ότι το δημόσιο συμφέρον πρέπει να υπερισχύει του προσωπικού συμφέροντος, σε κάθε περίπτωση εξακολουθεί να λείπει. Ο μετασχηματισμός του σημερινού μας νόμου από αυτή την άποψη θα ήταν ένα επαναστατικό βήμα πρώτης τάξης.









Εμείς οι Γερμανοί δεν μπορούμε να ξεφύγουμε από την επιβεβαίωση του ζητήματος του αίματος και την επιδίωξη της εκτίμησης του πολύτιμου αίματος. Αλλά μάλλον θα πρέπει πρώτα να κατανοήσουμε την σημασία του αίματος, προτού κάποια μέρα αποκτήσουμε τη δύναμη να ζωντανέψουμε αυτή τη γνώση στο λαό μας λαμβάνοντας κατάλληλα μέτρα στη νομοθεσία του λαού μας. Μόνο αν κάνουμε το αίμα την προϋπόθεση, τη βάση και τον άξονα όλων των συλλογισμών μας, μπορεί να συμβεί η στροφή στον λαό μας και η εποχή της άρνησης της σκέψης του αίματος να μετατραπεί σε εποχή της επιβεβαίωσης της σκέψης του αίματος. Μόνο τότε θα ξεκινήσει η αναδιοργάνωση της σκέψης μας και η επανευθυγράμμιση της κοσμοθεωρία μας από τον νόμο της ζωής του αίματος στον νόμο του αίματος της ζωής. Τότε θα καταλάβουμε ότι αυτός ο αιώνας θα γίνει ένας αιώνας σκέψης αίματος, δηλαδή ότι είναι ένας αιώνας ανακάλυψης των νόμων της ζωής του λαού μας.

Αν μας ρωτήσουν πώς πρέπει να ξεκινήσει αυτή η αναδιοργάνωση της σκέψης μας, απαντάμε: Δεν θα αποδώσουμε δικαιοσύνη σε αυτό το νέο καθήκον της ιδεολογικής μας σκέψης μέσα από πνευματώδεις συζητήσεις για τα υπέρ και τα κατά. Πρέπει να ξεκινήσουμε με την αναδιοργάνωση της σκέψης μέσα μας. Γιατί μόνο αν πετύχουμε την πλήρη διαύγεια μέσα μας, αυτή η εσωτερική διαύγεια για τη θέλησή μας μπορεί να έχει επίδραση στα κατάλληλα μέτρα. Μόνο τότε όλες οι συζητήσεις για τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν θα πέσουν σε γόνιμο έδαφος. Στον κόσμο των ιδεών μας πρέπει να απελευθερωθούμε από όλα τα σκουπίδια της παραδοσιακής εκπαίδευσης και της σχολικής εκπαίδευσης που μας κάνουν να αγνοούμε την ιδέα του αίματος. Στον τομέα της δημόσιας ζωής μας, στον τομέα της νομοθεσίας, στον τομέα της οικονομίας, της τέχνης, της επιστήμης κ.λπ., οι αντιλήψεις μας για αυτό πρέπει να αντλούν την αξία τους από το αίμα, δηλαδή αποκλειστικά από τον γερμανικό λαό. Αλλά όποιος αρνηθεί την έννοια του αίματος θα είναι εχθρός του γερμανικού λαού στο μέλλον.

Πρέπει να θέσουμε τον γερμανικό λαό στο επίκεντρο όλων των σκέψεων μας. Γιατί αυτός ο γερμανικός λαός είναι ο φορέας του γερμανικού αίματος. Προφανώς μια απλή απαίτηση μόνο. Για πολλούς, αυτή η απαίτηση μπορεί ήδη να φαίνεται αυτονόητη. Κι όμως είναι μια απαίτηση που ξεκινά και προκαλεί τη μεγαλύτερη πνευματική ανατροπή σε όλους τους τομείς της δημόσιας ζωής μας, ιδιαίτερα στο συνταγματικό δίκαιο, το δημόσιο και ιδιωτικό δίκαιο, το οικονομικό δίκαιο, την κοινωνική νομοθεσία, με λίγα λόγια, σχεδόν σε όλους τους τομείς της εθνικής μας ζωής και από το 1933 έχει ήδη αρχίσει να υλοποιείται και σε ορισμένους τομείς. Τα αποτελέσματα όμως αυτής της πνευματικής ανατροπής είναι τόσο εκτεταμένα που παρότι τα υποψιαζόμαστε δεν μπορούμε να τα φανταστούμε στην πλήρη έκτασή τους. Ειδικότερα, μην πιστεύετε ότι αυτή η αναθεώρηση των πιστεύω μας με βάση την έννοια του αίματος θα βρει σύντομα έκφραση σε αντίστοιχα μέτρα. Γι’ αυτό, η επανάσταση όλων των παραδοσιακών

πνευματικών θεμελίων, που βασίζεται στην ιδέα του αίματος, είναι πολύ ισχυρή. Ίσως ο αιώνας μας να είναι αρκετός για να διαμορφώσουμε τις πνευματικές βάσεις πάνω στις οποίες τα παιδιά και τα εγγόνια μας θα μπορέσουν να οικοδομήσουν και να δικαιολογήσουν τις πολιτικές τους ενέργειες για τη φροντίδα και την αύξηση του πολύτιμου αίματός μας.

Αλλά υπάρχουν δύο πράγματα που μπορούμε να κάνουμε σήμερα για να ξεκινήσουμε να δουλεύουμε πάνω σε αυτά τα πνευματικά θεμέλια:

Πρώτον:

Θα αναπτύξουμε μια νέα σχέση με τους προγόνους μας. Γιατί ό,τι φέρνουμε στον κόσμο με προδιάθεση, ό,τι μπορούμε να αποδείξουμε με τα χαρακτηριστικά μας στον αγώνα της ζωής, το οφείλουμε στους προγόνους μας, που μας τα κληρονόμησαν. Το σίγουρο είναι ότι αυτό που επιτυγχάνουμε με τη γνώση και τη θέληση μας όταν αντιμετωπίζουμε το περιβάλλον γύρω μας, είναι αυτό που τελικά μας επιτρέπει να εξελιχθούμε σαν προσωπικότητα. Το μέγεθος της συνείδησης, δηλαδή η γνώση και η θέληση του ανθρώπου καθορίζουν τη μοίρα του. Αλλά οι κληρονομικές τάσεις που επηρεάζουν την ικανότητά μας για γνώση και τα πλαίσια των οποίων ακόμη και η πιο σκληρή θέληση δεν μπορεί να ξεπεράσει για να γίνει προσωπικότητα σε αυτόν τον κόσμο είναι τα προαπαιτούμενα της ύπαρξής μας και γεννιούνται μαζί μας: Οφείλουμε τα γονίδιά μας στους προγόνους μας.

Η διαπίστωση αυτή μπορεί επίσης να εκφραστεί στην πρόταση:

Θυμήσου ότι τα προαπαιτούμενα της ύπαρξής σου

τα οφείλεις στους προγόνους σου!

Ασφαλώς, μπορούμε να σπαταλήσουμε ανεύθυνα την κληρονομιά των προγόνων μας ή να την χρησιμοποιήσουμε υπεύθυνα στη μάχη για τη ζωή· μπορούμε να την τιμήσουμε ή να την ντροπιάσουμε! Από αυτή την άποψη είμαστε αναμφίβολα κύριοι της θέλησής μας! Αυτό είναι η αυτοπεποίθηση που μας έδωσε ο Θεός, για να είμαστε οι κύριοι του πεπρωμένου μας και να καθοδηγήσουμε τη θέλησή μας. Σε αυτό, ο Θεός μας έχει εξυψώσει ξεκάθαρα πολύ πάνω από τα ζώα. Η θέληση είναι η θεϊκή σπίθα μέσα μας που μας δίνει τη δυνατότητα να αναπτύξουμε και να διαμορφώσουμε το περιβάλλον μας. Αυτή όμως η θέληση είναι διπλά συνδεδεμένη: αφενός με τη θεμελιώδη τάξη του Θεού σ’ αυτόν τον κόσμο και αφετέρου με τις κληρονομικές ικανότητες των ενεργών ατόμων. Δεν μπορούμε να ξεφύγουμε από το πλαίσιο που μας έχουν βάλει οι κληρονομικές μας τάσεις των προγόνων μας. Και αυτό δεν πρέπει ποτέ να το ξεχνάμε, αν δεν θέλουμε να αποτύχουμε στη ζωή μας! Δεν πρέπει ούτε να υπερεκτιμάμε ούτε να υποτιμάμε

τόσο τη θέληση όσο και τις κληρονομικές τάσεις· μόνο η αλληλεπίδραση των δύο εξυψώνει τον άνθρωπο σε προσωπικότητα.

Μπορούμε όμως να τιμήσουμε τους προγόνους μας μόνο αν τους κρατήσουμε ζωντανούς στη συνείδησή μας και στη συνείδηση των απογόνων μας. Αν όμως δεν ξέρουμε ποιοι και τι ήταν οι πρόγονοί μας, δεν μπορούμε να τους ανακαλέσουμε στη μνήμη μας και έτσι δεν μπορούμε να τιμήσουμε τη μνήμη τους.

Σήμερα συνηθίζεται να παραθέτουμε την τελική στροφή του αρχαίου ποιήματος από την «Έντα» (67-69):

Ό,τι έχεις πεθαίνει,
οι φυλές πεθαίνουν,
κι εσύ ο ίδιος πεθαίνεις σαν αυτά·
Ένα πράγμα ξέρω,
που ζει για πάντα:
η δόξα των πράξεων του νεκρού.

Εδώ πάντα ρωτούσαν: Με όλο τον σεβασμό: πότε και από ποιον;

Διότι αν οι ήρωες ξεχνούν να κάνουν απογόνους κανείς δεν μπορεί να δώσει μαρτυρία για τη δόξα των πράξεών τους. Την εποχή της Έντα, οι γερμανικές φυλές το γνώριζαν πολύ καλά. Και γι' αυτό το ποίημα ξεκινάει με την ακόλουθη στροφή:

Καλύτερα είναι ένας γιος,
αν και γεννήθηκε αργά
μετά το θάνατο του νοικοκύρη:
δεν υπάρχει μνημείο
στην άκρη του δρόμου,
αν δεν τοποθετηθεί από μια φυλή.

Δεν θα έπρεπε να αναφέρουμε την τελευταία στροφή του παλαιού ποιήματος της Έντα χωρίς να αναφέρουμε και την προϋπόθεσή του, δηλαδή την εναρκτήρια στροφή.

Πολλοί άνθρωποι συνειδητοποίησαν από ποιον πραγματικά κατάγονταν μόνο μετά το 1933, όταν ο νόμος του Ράιχ τους παρείχε αποδείξεις για την καταγωγή τους· μερικοί απέκτησαν έτσι μια εντελώς νέα σχέση με το παρελθόν, αλλά και με το παρόν. Σήμερα, πολλοί άνθρωποι κοιτάζουν πίσω τους προγόνους τους με περηφάνια και αισθάνονται ξανά σαν ένας κρίκος σε μια αλυσίδα. Είμαστε στην ευχάριστη θέση να τιμήσουμε ξανά τη μνήμη των προγόνων μας. Αλλά αυτό που εξακολουθεί να λείπει είναι η δυνατότητα να τιμούμε τα μνημεία όπου είναι θαμμένοι οι πρόγονοί μας.

Πολλοί τόποι ταφής δεν μπορούν πλέον να βρεθούν σήμερα, πολλοί είναι δύσκολο να προσεγγιστούν, πολλοί έχουν ισοπεδωθεί κατά τη διάρκεια της έρευνας για νέους σκοπούς. Δυστυχώς, αυτό είναι γεγο-

νός. Πρέπει όμως να συμβιβαστούμε με αυτό το γεγονός, αφού είναι δεδομένο

Όποιος όμως θέλει να τιμήσει τους προγόνους του μπορεί να τους τιμήσει και με άλλο τρόπο από το να φροντίζει απλώς τους χώρους ταφής. Στο σπίτι του, μπορεί πάντα να αφιερώσει μια γωνία στη μνήμη των προγόνων του. Μπορεί να κάνει το γενεαλογικό δένδρο του σε αυτό το μέρος, μπορεί επίσης εδώ να κρατήσει ή να κρεμάσει τις φωτογραφίες των προγόνων του. Σε ώρες ησυχίας μπορεί να επικοινωνήσει με τους προγόνους του σε τέτοια μέρη και να τους δώσει έναν απολογισμό. Όποιος με την πάροδο του χρόνου το καθιερώνει αυτό και περνά τις γιορτές του σε αυτή την ήσυχη γωνία του σπιτιού του, θα συνειδητοποιήσει σύντομα ποια βαθιά και διαρκής πηγή ψυχικής δύναμης θα αναπτυχθεί από μια τέτοια λογοδοσία στους προγόνους του.

Βασικά, ένας τέτοιος εσωτερικός διάλογος με τους προγόνους μας δεν είναι κάτι καινούργιο για εμάς τους Γερμανούς: Οι πρόγονοί μας συνήθιζαν πάντα να το κάνουν αυτό. Η γλώσσα μας μάς έδωσε επίσης το γεγονός ότι οι πρόγονοί μας σκέφτηκαν αυτόν τον διάλογο με τους προγόνους. Η γερμανική γλώσσα ανιχνεύει όλα όσα γνωρίζουμε από μόνοι μας, χωρίς να μπορούμε να το εντοπίσουμε στις εξωτερικές συνθήκες, στη φωνή μέσα μας.

Οι πρόγονοί μας πίστευαν ότι αυτή η εσωτερική φωνή πηγαίνει πίσω στους προγόνους μας που με αυτόν τον τρόπο μιλούν μέσα μας. Όταν οι «πρόγονοί» μας μιλάνε μέσα μας, τότε «μαντεύουμε» κάτι και το λέμε «διαίσθηση». Το αν θέλουμε ή μπορούμε σήμερα να αναγνωρίσουμε τέτοιες σχέσεις δεν παίζει κανένα ρόλο σε σύγκριση με το γεγονός ότι οι πρόγονοί μας κατανοούσαν τις σχέσεις με αυτόν τον τρόπο και ότι η γλώσσα μας διατήρησε αυτές τις σχέσεις πολύ ξεκάθαρες για εμάς.

Θα ήταν ιδιαίτερα ωραίο αν υιοθετηθεί το έθιμο στα αγροκτήματα που έχουμε κληρονομήσει να αναπαύονται ο αγρότης και η σύζυγος του αγρότη ξανά στη δική τους γη. Τι ψυχική πηγή δύναμης πρέπει να είναι για τα εγγόνια όταν μεγαλώνουν, όταν σε ήσυχες ώρες προσεγγίζουν με σεβασμό τους τάφους και θυμούνται εκείνους στους οποίους οφείλουν την ύπαρξή τους και οι οποίοι εργάστηκαν και καλλιέργησαν το χωράφι πριν από αυτούς. Μόνο τότε η σκέψη του αίματος και του εδάφους θα γνώριζε την αληθινή ιερότητά της, όταν το άροτρο του αγρότη επιστρέψει στην περιοχή των τάφων των προγόνων του, όταν ο αγρότης στη μνήμη των προγόνων του κάνει τη δουλειά στο αγρόκτημά του και μέσα στην επίγνωση, αφού η ζωή του ολοκληρωθεί, να σμίξει ξανά με τους προγόνους στο δικό του έδαφος.

Τι ευχάριστη σκέψη να ξέρει κανείς ότι θα αναπαυθεί στη γη του, στην οποία έχει αφιερώσει το έργο της ζωής του, ότι θα τον λατρεύουν

οι απόγονοί του, αλλά και ο ίδιος θα ευλογεί τα εγγόνια του στη δουλειά τους, που ήταν έργο και της δικής του ζωής

Δεύτερο:

Θα πρέπει να φροντίσουμε να κάνουμε απογόνους που να είναι άξιοι ή να μας ξεπερνούν. Η φράση: «Να θυμάσαι ότι έχεις προγόνους» ακολουθείται από την άλλη φράση: «Να θυμάσαι ότι κι εσύ θα γίνεις πρόγονος»!

Εδώ βρισκόμαστε σε μια από τις πιο καθοριστικές ιδεολογικές και πνευματικές καμπές αυτού του αιώνα. Διότι: είτε θα πάρουμε σοβαρά υπόψη μας τη σημασία του αίματος και θα βγάλουμε από αυτό, ψύχραιμα και αντικειμενικά, τα συμπεράσματα σχετικά με την καταγωγή του γερμανικού λαού, χωρίς να φοβόμαστε, και, αν χρειαστεί, να μην αποφεύγουμε τα νέα μέσα και τους τρόπους, ή, αν δεν το καταφέρουμε, τότε θα έχει έρθει το τέλος της ιστορίας του γερμανικού λαού. Όποιος δεν μπορεί να σκεφτεί τέτοιου είδους συμπεράσματα σε αυτόν τον αιώνα της θεωρίας της κληρονομικότητας, είτε δεν θέλει να σκεφτεί με βάση τους νόμους της ζωής είτε, από πνευματική δειλία, αποφεύγει διανοητικά συμπεράσματα που του είναι δυσάρεστα· ίσως να φοβάται αυτές τις σκέψεις μόνο και μόνο επειδή είναι καινοτόμες και όχι συμβατικές. Αυτό είναι και ένας από τους βασικούς νόμους του λαού μας: Δεν υπάρχει γερμανική ιστορία χωρίς αρκετό γερμανικό αίμα!

Αν η σκέψη του αίματος πρέπει να γίνει το επίκεντρο της κοσμοθεωρίας μας, ίσως τα παιδιά να γίνουν και πάλι το νόημα και ο σκοπός της ύπαρξής μας: Από τα παιδιά μας εξαρτάται το αίμα μας! Γιατί αν το αίμα του λαού μας είναι ο μοναδικός πραγματικός πλούτος, τα παιδιά αυτού του αίματος είναι και οι μοναδικοί κληρονόμοι της ζωντανής αιωνιότητάς του. Και με αυτό το συμπέρασμα, βρισκόμαστε ήδη στη μέση της πνευματικής ανατροπής της εποχής μας, σε μια ανατροπή που μπορεί να ονομαστεί ίσως η πιο επαναστατική που μπορεί να φανταστεί κανείς.

Έχουμε συνηθίσει να μιλάμε για την άνοδο και πτώση των λαών σαν κάτι το αμετάβλητο. Ιδιαίτερα μετά το «Η Παρακμή της Δύσης» του Όσβαλντ Σπένγκλερ, έχει οικοδομηθεί πάνω σ' αυτή την ιδέα μια επιστημονική σχολή, στην οποία τα έθνη όπως και τα άτομα γεννιούνται, ωριμάζουν και εξαφανίζονται. Οι ανεπαρκείς προϋποθέσεις στη δομή της ιδεολογίας αυτής της σχολής αποδεικνύονται στην πραγματικότητα από την ιστορία του γερμανικού Ράιχ. Γιατί αν σήμερα βρεθούμε ξανά στη μέση ενός παγκόσμιου πολέμου, δεν θα είναι επειδή έχουμε ήδη εμφανώς γεράσει, αλλά επειδή ο κόσμος ζηλεύει την ζωτικότητα του λαού μας. Αλλά ο λαός μας είναι ο παλαιότερος ιστορικός λαός στην Ευρώπη, αν λάβουμε σαν βάση την εισαγωγή του Χριστιανισμού στους Γερμανούς σαν χρονολο-

γική κλίμακα. Και οι λαοί που μας πολεμούν είναι όλοι ιστορικά νεότερης ηλικίας. Η θεωρία του Σπένγκλερ και οι λαϊκές προϋποθέσεις αυτού του παγκόσμιου πολέμου έρχονται σε αντίθεση μεταξύ τους.

Η απίστευτη αντί-απόδειξη στην άποψη ότι όλοι οι λαοί είναι θνητοί όπως τα άτομα είναι η Κίνα. Αυτός ο λαός ζει εδώ και χιλιάδες χρόνια και πιθανότατα θα ζήσει για χιλιάδες χρόνια ακόμα. Ειδικά με αυτόν τον λαό, όμως, η αιτία και το αποτέλεσμα αυτού του φαινομένου είναι ξεκάθαρες. Με το να κάνει η ηθική του Κομφούκιου τη γέννηση πολλών απογόνων σαν σκοπό για την εξασφάλιση της λατρείας των προγόνων τη βάση και την προϋπόθεση μιας κινεζικής κοσμοθεωρίας, ο Κομφούκιος εξασφάλισε στον λαό του την ζωντανή αιωνιότητα μέσω ενός πολυάριθμου σμήνους παιδιών. Εκεί βρίσκεται όλο το μυστικό της υπερχείλισης της ζωτικής δύναμης του κινεζικού λαού, ο οποίος, ανεξάρτητα από τις κρατικές μορφές ή τις κρατικές ανατροπές, πολλαπλασιάζεται σε αριθμό και έτσι αντισταθμίζει εύκολα όλα τα χτυπήματα της μοίρας, τις καταστροφές και τις απώλειες. Ο κινεζικός λαός και η ηθική του διαψεύδουν τον Όσβαλντ Σπένγκλερ.

Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο η Ιαπωνία έχει επηρεαστεί από την λατρεία των προγόνων στον Σιντοϊσμό. Και ο ιαπωνικός λαός παρέμεινε ζωντανός και δραστήριος για χιλιάδες χρόνια λόγω της λατρείας των προγόνων του. Οι Ιάπωνες έχουν γενεές, των οποίων η καταγεγραμμένη οικογενειακή ιστορία εκτείνεται σε πολύ μεγαλύτερες περιόδους από τις γερμανικές ιστορικές πηγές με την είσοδο των Κίμβρων και των Τεύτονων στην ιστορία. Για σύγκριση, φανταστείτε ότι οι απόγονοι του Χέρμαν του Χερούσκου κάθονταν ακόμα και σήμερα στο αγρόκτημα των προγόνων τους, στο οποίο γεννήθηκε ο Χερούσκος πρίγκιπας, και προστάτευαν τα ημερολόγια του μεγάλου προγόνου τους. Με βάση ένα τέτοιο παράδειγμα, μπορεί κανείς να βρει μια ένδειξη της ηθικής δύναμης αυτής της ιαπωνικής φροντίδας της οικογενειακής παράδοσης και της λατρείας των προγόνων.









Αν θέλουμε πραγματικά, σαν γερμανικός λαός, να εισέλθουμε σε μια νέα, χιλιετή ιστορία, τότε πρέπει οπωσδήποτε να ξαναμελετήσουμε τα ζητήματα της διατήρησης του λαού μας — και αυτά είναι ερωτήματα για τους απογόνους μας. Τότε, όπως οι Κινέζοι και οι Ιάπωνες, πρέπει να συμπεριλάβουμε την τεκνοποίηση και το αποτέλεσμα της τεκνοποίησης, το παιδί, στην κοσμοθεωρία μας και να κατευθύνουμε όλο το ζήτημα του γερμανικού παιδιού προς τη ζωντανή αιωνιότητα του λαού μας.

Σήμερα υποφέρουμε από το γεγονός ότι σε όλα τα ζητήματα που σχετίζονται με το παιδί δίνουμε μεγάλη σημασία στα εξωτερικά στοιχεία που συνδέονται με τη γέννηση του παιδιού, αλλά το αποτέλεσμα της τεκνοποίησης, δηλαδή το παιδί, δεν το κάνουμε μοναδικό σημείο αναφοράς όλων των συζητήσεών μας σε αυτό το ζήτημα. Δεν μπορεί να αμφισβητηθεί, ότι σήμερα σύμφωνα με τη γενική αντίληψη πολλών ανθρώπων, είναι πιο σημαντικό να διαπιστωθούν οι συνθήκες κάτω από τις οποίες γεννήθηκε ένα παιδί, παρά για παράδειγμα να ζητηθεί η κληρονομικότητα ενός παιδιού. Το ερώτημα εάν γεννήθηκε «εντός γάμου» ή «εκτός γάμου», για παράδειγμα, εξακολουθεί να παίζει σημαντικό ρόλο, συχνά ακόμη και τον πιο καθοριστικό. Λίγοι άνθρωποι ρωτούν πρώτα για την κληρονομική αξία ενός παιδιού πριν αξιολογήσουν τις συνθήκες της γέννησής του. Ακόμη και αν και η εθνική κοινότητα μπορεί να μην είναι και δεν μπορεί να είναι αδιάφορη στα ζητήματα της ηθικής και της ευπρέπειας σε αυτά τα πράγματα, το μόνο που έχει αποφασιστική σημασία για την εθνική κοινότητα είναι η αξία του αίματος του παιδιού που γεννιέται, γιατί σαν ενήλικας θα γίνει μέλος της εθνικής κοινότητας.

Αυτό που διαπιστώνεται εδώ είναι μόνο γεγονός και δεδομένη κατάσταση των αντιλήψεων μας για τα ζητήματα του γερμανικού παιδιού. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα σβήσει την έννοια του γάμου ή ότι θα υποστηριχθεί η εξωσυζυγική ζωή. Η λέξη «γάμος» πήρε αρχικά την ουσία της από τη λέξη «αιωνιότητα». Ο γάμος χρησίμευσε στους προγόνους μας σαν έννοια και σαν θεσμός για να συνεχίσει μια γενιά στην αιώνια διαδοχή, δηλαδή να διατηρηθεί ζωντανή στην αιωνιότητα. Ο σκοπός του γερμανικού γάμου παλιά ήταν το παιδί. Τα παλιά δικαιώματα γης εξακολουθούν να το εκφράζουν αυτό κατηγορηματικά.

Μόνο ο αστικός κώδικας, που τέθηκε σε ισχύ το 1900, με τις ορθολογικές αρχές του ενός αλλοδαπού νόμου επικαιροποίησε το παιδί σαν νόημα και σκοπό του γάμου προς όφελος του εγωκεντρισμού των δύο συζύγων. Ο φιλελευθερισμός, σαν κοσμοθεωρία, επανεκτίμησε τα πάντα και εδώ, θέτοντας το προσωπικό συμφέρον πάνω από το κοινό. Και στο ζήτημα του γάμου, θα είναι σημαντικό να γίνει η φράση «το κοινό συμφέρον προηγείται του προσωπικού».

Σ’ αυτό το πλαίσιο, θα πρέπει να σημειωθεί ότι η σύγχρονη μυθιστο-

ρηματική λογοτεχνία, η οποία στηρίζει τις σκέψεις της πάνω στην εγωιστικότητα των σχέσεων των φύλων μεταξύ τους, προϋποθέτει την επαναξιολόγηση την ιδεολογική επανεκτίμηση όλων των συναισθημάτων, όπως αυτά που επιφέρει η φιλελεύθερη εποχή. Υπάρχει μια θεμελιώδης διαφορά στο πώς βλέπουμε τον γάμο, αν τον βλέπουμε σαν ένα καθήκον στο οποίο υποβάλλονται δύο άτομα για να αναπαράγουν το αίμα τους, ή αν τον βλέπουμε σαν ένα θεσμό, που χρησιμεύει για την ικανοποίηση της επιθυμίας δύο ανθρώπων σε σχέση με τον εαυτό τους, είτε σε πνευματική είτε σε σωματική σχέση. Ο δρόμος για την πλημμύρα της σύγχρονης μυθοπλαστικής λογοτεχνίας άνοιξε μόνο όταν το συναίσθημα των εραστών ο ένας για τον άλλον έγινε το κύριο ζήτημα, ενώ το αποτέλεσμα του έρωτά τους, το παιδί, έγινε δευτερεύον ή ακόμη και ασήμαντο ζήτημα.

Αναμφίβολα, αυτή η φιλελεύθερη εξέλιξη στη συναισθηματική μας ζωή είχε και την καλή της πλευρά· πιθανότατα έπρεπε ακόμη και να διαλυθούν άκαμπτες μορφές της κοινωνικής μας ζωής στην εθνική μας κοινότητα και έτσι να ανοίξει ο δρόμος για ιδέες σχετικά με το νόμο της ζωής στην εθνική μας κοινότητα. Αλλά δεν υπάρχει επίσης καμία αμφιβολία ότι η υπερεκτίμηση του εγώ σε όλα τα ερωτικά ζητήματα έχει οδηγήσει τον γάμο σε αυτό που δυστυχώς συναντάμε συχνά σήμερα. Οι σημερινοί γάμοι δίνουν συχνά την εντύπωση ότι η θεόδοτη σεξουαλική ορμή των φύλων έχει αφεθεί ελεύθερη για σεξουαλική δραστηριότητα μόνο σε ένα κοινωνικά ισότιμο πλαίσιο, ας πούμε, γιατί δεν υπήρχε άλλη διέξοδος. Όποιος πιστεύει στο αίμα, μπορεί να χαρακτηρίσει σαν ανήθικο ένα τέτοιο γάμο που βασίζεται σε ιδέες που σχετίζονται με τον εγωκεντρισμό, αν δεν είναι αναγκασμένος για λόγους υγείας. Τέτοιοι γάμοι είναι ντροπή για τον λαό μας.

Αν τέτοιες επιφανειακές απόψεις, που είναι σαν κουφοί που δεν ακούνε, αναγνωρίζονται νομικά στη δημόσια ζωή — και αυτό το κάνουμε σήμερα — τότε δεν πρέπει να εκπλαγεί κανείς αν τα ζητήματα του διαζυγίου και της αποστροφής για τον γάμο αρχίσουν να ξεφεύγουν από τον έλεγχο. Το νόημα του γάμου χάθηκε και οι νομικές αρχές ακολούθησαν. Γιατί εδώ οι ιδεολογικές απαιτήσεις του εφαρμοστέου δικαίου μας είναι πιο σημαντικές από τις ισχύουσες νομοθετικές διατάξεις. Αν ανεχτούμε ότι η καθαρή εγωιστική βιωσιμότητα ενώνει δύο ανθρώπους σε ένα γάμο και οι δύο άνθρωποι δεν αντιλαμβάνονται πλέον τον γάμο σαν ένα καθήκον στο αίμα τους, τότε δεν είναι κατανοητό γιατί αυτοί οι άνθρωποι δεν θα πρέπει να χωρίσουν ξανά, αν ικανοποιήσουν την επιθυμία τους και δεν έχουν τίποτα νέο να δώσουν ο ένας στον άλλο σε αυτή τη σχέση. Αν σκεφτεί κανείς μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια, δεν μπορεί πλέον να το καταδικάσει πραγματικά όταν επιδιώκεται η συνεύρεση ανδρών και γυναικών με τρόπους που δεν επιβαρύνονται αρχικά με τη δυσκίνητη φύση του γάμου και του διαζυγίου.

Όποιος εδώ θέλει να διορθώσει και να θεραπεύσει, πρέπει να πάει

στη ρίζα του κακού και να μην αρκείται στο να φωνάζει για τις εκδηλώσεις του κακού. Πρέπει να καταπολεμήσουμε τον φιλελευθερισμό στις σχέσεις μεταξύ των φύλων και να υποτάξουμε τον γάμο στις εθνικοσοσιαλιστικές αρχές, δηλαδή να καθιερώσουμε ξανά τον γάμο σαν θεσμό που καλείται να εξασφαλίσει τη ζωντανή αιωνιότητα του λαού μας και να μην εξυπηρετεί πλέον το συμφέρον. Τότε η εκτίμηση του γάμου στα μάτια του λαού μας θα ανέβει ξανά και πολλά από τα σημερινά αντιαισθητικά φαινόμενα θα λυθούν μόνα τους. Εμείς φταίμε που ο γάμος έχει αρχίσει να χάνει το νόημά του και έχει υποβαθμιστεί σε μια εξωτερική αξία. Ο φιλελευθερισμός σαν κοσμοθεωρία ξεκίνησε τη μοιραία εξέλιξη και ο ισχύων νόμος δικαιολόγησε αυτήν την εξέλιξη. Το καθήκον μας τώρα είναι να επαναφέρουμε το παλιό, γερμανικό νόημα στον γάμο και το σκοπό του, δηλαδή να τον επαναφέρουμε στην υπηρεσία της διαδοχής των φύλων. Το παιδί πρέπει να γίνει ξανά το νόημα και ο σκοπός του γάμου και ο γάμος πρέπει να αποκατασταθεί στην παλιά του θέση στη γερμανική εθνική ζωή.

Ο λαός μας είναι πλήρως διαποτισμένος από την αίσθηση ότι τα πράγματα δεν είναι καλά σε αυτή την περίπτωση:

Ο λαός μας ψάχνει ξανά για το παιδί!

Ο λαός μας καθοδηγείται από ένα πολύ ασφαλές τρόπο ζωής. Ο λαός μας αισθάνεται ότι τόσο ο αρχαίος πολιτισμός του όσο και τα σημερινά του επιτεύγματα βασίζονται αποκλειστικά σε χαρακτηριστικά, που οφείλονται στο ίδιο του το αίμα ή σε αξίες του αίματος που είναι ομοιόμορφες ή τουλάχιστον συγγενείς. Και ο λαός μας αισθάνεται ότι μπορεί να διατηρήσει το επίπεδο του πολιτισμού του και να διατηρήσει τη θέση του στην καρδιά της Ευρώπης μόνο εάν διατηρήσει αυτό το δημιουργικό αίμα. Αλλά αυτό το αίμα εξακολουθεί να υπάρχει στη ζωή του λαού μας μόνο και μόνο λόγω του πλήθους και της θυσίας των παιδιών που γεννιούνται από το αίμα του. Θα μπορούσαμε να το εκφράσουμε και με οικονομικό όρο, γιατί οι ενδογενείς αξίες αίματος του λαού μας, που δεν επηρεάζονται από τα παιδιά, μπορούν να θεωρηθούν σαν επενδύσεις που δεν αποφέρουν καμιά ανταμοιβή.

Ο λαός μας θέλει να ξαναγίνει λαός πολύτεκνος, γιατί αισθάνεται με βεβαιότητα ότι ο μόνος πραγματικός και άφθαρτος πλούτος που μπορεί να αφήσει στους απογόνους μας είναι ένας μεγάλος αριθμός ποιοτικών και υγιών παιδιών και εγγονιών που, χάρη στο ταλέντο τους, θα διατηρήσουν ζωντανή την κληρονομιά μας.

Σήμερα συζητούνται και προτείνονται πολλοί τρόποι για να γίνει η Γερμανία ξανά χώρα των παιδιών. Ένα μεγάλο πλήθος ανθρώπων απομακρύνεται την ακατανόητη καινοτομία της εργασίας και πιστεύει ότι μπορεί να βρει τη σωτηρία στην προσκόλληση στις παραδοσιακές

πρακτικές και στις αξιολογήσεις γάμου. Κοιτάζουν πίσω στις «παλιές καλές εποχές» και πιστεύουν ότι έχουν βρει την πανάκεια σε μια υπερβολικά αυστηρή αξιολόγηση των βασικών προβλημάτων ενός γάμου, για να μπορέσουμε να επιστρέψουμε στις φωτεινές συνθήκες των ευτυχισμένων, μεγάλων οικογενειών. Αυτοί οι κύκλοι παραβλέπουν ότι ιεροποιούν το κέλυφος του καρυδιού και ξεχνούν ότι το καρύδι είναι απαραίτητο για να αναπτυχθεί μια καρυδιά· σε τι χρησιμεύει το κέλυφος του καρυδιού αν το καρύδι είναι κούφιο; Αυτοί οι κύκλοι ξεχνούν επίσης ότι οι «παλιές καλές εποχές» μπορεί να μην ήταν τόσο καλές, αν μας κληροδότησαν σαν κληρονομιά μια κατάσταση, στην οποία πρέπει πρώτα να ψάξουμε κοπιαστικά ξανά τρόπους και μέσα, για να κάνουμε την πλούσια ευλογία των παιδιών ενός γάμου προϋπόθεση της κοινωνικής μας συνείδησης. Η προσκόλληση στις συνηθισμένες μορφές γάμου δεν μας οδηγεί σε μια ηθική που θα κάνει τους γερμανικούς γάμους για άλλη μια φορά πλούσιους σε παιδιά. Δεν έχει σημασία η εξωτερική εμφάνιση του γάμου, αλλά η αξία των νόμων της ζωής, που έχει ο γάμος για τον λαό μας. Πρέπει να δώσουμε στον γάμο την παλιά του σημασία και να τον επαναφέρουμε στον παλιό του σκοπό. Από αυτή την άποψη, ο γάμος πρέπει να ανανεωθεί σαν ένας κοινωνικά υπεύθυνος θεσμός, με οποιοδήποτε άλλο μέτρο ο γάμος δεν πρέπει να αξιολογείται. Πρέπει να γίνει ξανά ανώτατος νόμος:

Το νόημα και ο σκοπός του γάμου είναι το παιδί!

Ένας άλλος τρόπος, που επίσης συζητείται συχνά σήμερα, αν και καταλήγει σαν αποτέλεσμα στο παιδί, δεν ικανοποιεί τις ανάγκες του. Εννοούμε τις απόψεις που δεν θέλουν πλέον να θέσουν εκτός νόμου μια παράνομη μητέρα, αν πιστεύει κανείς ότι από τη σκοπιά του λαού μπορεί να επιβεβαιώσει το παιδί που γεννήθηκε από αυτήν. Αυτό είναι αναμφίβολα μια μεγάλη πρόοδος στο θέμα των εξώγαμων τέκνων, αλλά δεν είναι ακόμα σαφής η θέση για το θέμα της μητέρας του παράνομου παιδιού. Αυτή η αντίληψη μπορεί εύκολα να έχει προσβλητικό αντίκτυπο στην παράνομη μητέρα αντί για ψυχοθεραπευτικό, επειδή κάποιος μπορεί να σταθεί — ίσως ασυναίσθητα — στην καταδίκη της πράξης της παράνομης μητέρας και να αποδέχεται ως ένα βαθμό τη παράνομη μητέρα του παιδιού μόνο από αίσθημα δημόσιας ευθύνης απέναντι στο παιδί. Μια τέτοια στάση είναι ασφαλώς πιο υπεύθυνη έναντι του λαού και πιο δικαιολογημένη από αυτή των ανθρώπων που εκτιμούν το παράνομο παιδί μόνο από την άποψη του καθαρού γάμου και, ως εκ τούτου, το καταδικάζουν κατηγορηματικά. Αυτή η στάση όμως παραμένει ημιτελής, επειδή, αν και έχει επιτύχει την αναγνώριση του παιδιού δεν παίρνει ξεκάθαρη θέση απέναντι στη μητέρα. Και αυτό το ασυλλόγιστο ημίμετρο στη θέα του εξώγαμου παιδιού γίνεται ξεκάθαρα αισθητό: χαιρόμαστε για τις μητέρες εκείνων των παράνομων παιδιών, που μόνο απερίσκεπτα επέτρεψαν να γεννηθεί ένα παιδί, πικραμένες από εκείνα τα καλά γερμανικά κοριτσόπουλα που, έχοντας πλήρη επίγνωση των συνεπει-

ών του βήματος τους, γεννούν ένα ή και περισσότερα παιδιά επειδή η ίδια η μοίρα τους στέρησε την ευκαιρία, να εκπληρώσουν το νόημα της γυναικείας τους φύσης σε έναν γάμο και να μεταδώσουν το κληρονομικό αίμα στα παιδιά.

Ένας τρίτος τρόπος για να γίνει η Γερμανία η χώρα των παιδιών συζητείται πολύ σήμερα. Φαίνεται πολύ απλός, αλλά αυτός ο τρόπος θα μπορούσε εύκολα να γίνει και πολύ επικίνδυνος. Αυτό που εννοείται είναι το εξής: Λέγεται, για παράδειγμα, ότι η σεξουαλική ορμή αυτή καθαυτή είναι ένα γεγονός που όποιος το αρνείται σημαίνει ότι είναι αστοιχείωτος· λένε ότι αργά ή γρήγορα κάθε υγιές κορίτσι βρίσκει με κάποιο τρόπο έναν άνδρα. Αυτό το γεγονός είναι αναμενόμενο και στηρίζεται, ας πούμε, στο έδαφος των δεδομένων γεγονότων. Κατά κάποιο τρόπο, παίρνει κανείς την κατάσταση ως έχει. Και τώρα χαρακτηρίζουμε σωστά την κατάσταση με τέτοιο τρόπο που, παρόλο που όλοι στην κοινωνία γνωρίζουμε τι συμβαίνει και συμβιβαζόμαστε με αυτό, το όλο πράγμα καταδικάζεται τη στιγμή που το καθιερωμένο από τον Θεό προϊόν μιας τέτοιας συνεύρεσης άνδρας και γυναίκα γίνεται ορατό σε ένα παιδί. Εδώ θέλουμε να παρέμβουμε, αλλά όχι με τέτοιο τρόπο που να καταπολεμούμε τις σχέσεις μεταξύ των δύο φύλων, που πρέπει να γίνουν δεκτές σαν γεγονός, αλλά με το να δράσουμε, για να διασφαλίσουμε ότι η διαδικασία, που ίσως είναι λυπηρή, αλλά δεν μπορούμε να την απορρίψουμε, γίνεται χρήσιμη για το έθνος στο σύνολό του μέσω των γεννήσεων που πραγματοποιούνται. Το πιο σημαντικό πράγμα σε αυτή την άποψη είναι, χωρίς αμφιβολία, το θάρρος της σαφούς απόφασης που απαιτεί αυτή η άποψη. Διότι δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η σημερινή στάση της κοινωνίας, η οποία ανέχεται σιωπηρά τις σεξουαλικές σχέσεις μεταξύ των φύλων, αλλά απαγορεύει τα παράνομα παιδιά, είναι αποκρουστική υποκρισία. Επομένως είναι απαραίτητο να απαιτήσουμε σε αυτό το σημείο ή το ένα ή το άλλο: είτε παύουν οι προϋποθέσεις, ή τα παιδιά αυτών των προϋποθέσεων αναγνωρίζονται. Φαίνεται όμως ότι στο όλο ζήτημα ακόμη δεν έχουμε δει το αποφασιστικό σημείο.

Είναι κατ' εξοχήν νόμος της ζωής ότι όσο πιο ανεπτυγμένο είναι ένα είδος, τόσο περισσότερο οι νέοι θέλουν να τους φροντίζουν για να μεγαλώσουν και να ευδοκιμήσουν.Εφαρμόζοντας αυτό το νόμο στο υψηλής ποιότητας αίμα του λαού μας, αυτό σημαίνει: δεν είναι πρωτίστως θέμα ανακάλυψης, ας πούμε έτσι, της ελεύθερης σεξουαλικής επαφής των φύλων και να σταθούμε στο έδαφος αυτού του γεγονότος, ζητώντας μόνο σε αντάλλαγμα τη γέννηση παιδιών. Μάλλον, η προστασία της μητέρας και του παιδιού μέχρι να ωριμάσει το παιδί είναι το αποφασιστικό καθήκον, τα προαπαιτούμενα του οποίου πρέπει να διευκρινιστούν αν πιστεύουμε ότι μπορούμε να υιοθετήσουμε την παραπάνω άποψη.

Ένα γερμανόπουλο δεν γεννιέται και δεν μεγαλώνει με κάποιο τρόπο για να γίνει Γερμανός. Ένα γερμανόπουλο θέλει και χρειάζεται

την ψυχολογική φροντίδα των γονιών του, αν είναι δυνατόν, ή τουλάχιστον της μητέρας του, προκειμένου να ωριμάσει διανοητικά σε έναν πλήρως ανεπτυγμένο Γερμανό.

Το όλο θέμα εξαρτάται από τη βούληση της εθνικής κοινότητας να αναγνωρίσει ή όχι την μητρότητα και το παιδί της. Εάν η εθνική κοινότητα δεν βρει μια δικαιολογημένη και ηθική σχέση για την μητρότητα ενός παιδιού εκτός γάμου, τότε και όλες οι βεβαιώσεις για τις προϋποθέσεις δεν ωφελούν τίποτα, διότι τότε αυτές οι προϋποθέσεις είναι ακριβώς ανήθικες στον κόσμο των αντιλήψεων της εθνικής κοινότητας.

Η φροντίδα του αίματος και συνεπώς η ανατροφή του παιδιού είναι εθνικοσοσιαλιστική, ενώ μια εγωκεντρική σχέση μεταξύ των φύλων παραμένει πάντα φιλελεύθερη. Μπορούμε να είμαστε μόνο εθνικοσοσιαλιστές, αλλιώς δεν είμαστε εθνικοσοσιαλιστές. Αν δεχτούμε αυτή την αρχή, τότε υπάρχει μόνο μία διέξοδος από την αντίφαση των απόψεων. Πρέπει να βρούμε μια νέα προσέγγιση με το παιδί αναθεωρώντας τα πιστεύω μας. Πρέπει να πάρουμε τη θέση ότι η δέσμευσή μας στην ιδέα του αίματος ακολουθεί τη δέσμευση προς το παιδί, αν όλη η συζήτηση για την ιδέα του αίματος δεν είναι να παραμείνουμε απλώς στα λόγια. Αλλά δεν δεσμευόμαστε κατ’ εξοχήν στο παιδί, αλλά σύμφωνα με τις γνώσεις αυτού του αιώνα και με την επίγνωση της αδιαμφισβήτητης αξίας του πολύτιμου αίματος μας

στο πατρογονικό παιδί.

Το παιδί που γεννιέται μέσα στην εθνική μας κοινότητα πρέπει να είναι υπεύθυνο απέναντι στους προγόνους του. Αυτή είναι η ηθική απαίτηση της εποχής μας. Αν το παιδί μπορεί να είναι υπεύθυνο και από τους δύο γονείς στους προγόνους, το παιδί και η μητέρα του είναι ιερά για εμάς. Κάτω από ποιές εξωτερικές συνθήκες προέκυψε η γέννηση ενός τέτοιου παιδιού είναι δευτερεύων ζήτημα.

Οι γάμοι οι οποίοι συνειδητά παραμένουν χωρίς παιδιά, εκτός εάν οι συνθήκες υγείας τους το επιβάλλουν, ή οι γάμοι που φέρνουν στη ζωή παιδιά, που δεν μπορούν να ονομαστούν πατρογονικά παιδιά, δεν είναι διαφορετικοί από την ανεύθυνη γέννηση ενός παιδιού κατώτερης ποιότητας ή ακόμη και μη εξ αίματος φύσης.

Πιστεύουμε ότι η έννοια του «υπεύθυνου παιδιού στους προγόνους» μπορεί να προσφέρει ένα πρότυπο για να βρεθεί μια σαφής άποψη, στη σημερινή σύγχυση απόψεων, σχετικά με τα ζητήματα του εξωσυζυγικού παιδιού και να δημιουργηθούν νέες βάσεις που μπορούν να χρησιμεύσουν για την οικοδόμηση μιας κατάλληλης και υπεύθυνης γερμανικής ηθικής.

Ένα παιδί υπεύθυνο στους προγόνους σημαίνει τη θεμελιώδη αναγ-

νώριση της έννοιας της αναπαραγωγής. Γιατί αν θέλουμε να λογοδοτήσουμε για ένα παιδί μπροστά στους προγόνους, πρέπει και αυτό να γεννηθεί κάτω από συνθήκες που να μπορούν να το κάνουν να σταθεί μπροστά στους προγόνους του.

Η αναπαραγωγή είναι εφαρμοσμένη γνώση της κληρονομικότητας.

Αφού μάθαμε σε αυτόν τον αιώνα ότι υπάρχουν κληρονομικές ανθρώπινες ιδιότητες, είναι απόρροια της κοινής λογικής, να υπακούμε και στους νόμους της αναπαραγωγής. Αν και πριν από ένα τέταρτο του αιώνα, ακόμη και μέχρι σήμερα, υπήρχε μια υποτιμητική αίσθηση, στο ότι οι ιδέες της αναπαραγωγής έπρεπε να μεταφερθούν στον άνθρωπο, σήμερα οι νέες γνώσεις για την κληρονομικότητα και συνεπώς η γνώση μας για την ιερότητα του αίματος μας, μας αναγκάζουν να ανεβάσουμε την αναπαραγωγή στη βάση της κρατικής λογικής. Η αναπαραγωγή σαν εφαρμοσμένη γνώση της κληρονομικότητας πρέπει να γίνει ο απώτερος στόχος του αγώνα της ανθρωπότητας: αυτό είναι το καθήκον της εποχής μας.

Όταν ο Νίτσε απαίτησε με προαίσθημα: «Δεν πρέπει να πολλαπλασιαστείς μόνο προς τα εμπρός, αλλά και προς τα πάνω», έτσι η οραματική του ελπίδα για εμάς γίνεται μια συνειδητή και συνεπώς υποχρεωτική στάση απέναντι στο λαό μας και στο αίμα μας. Μπορεί κανείς σχεδόν να προβλέψει ότι ο 20ός αιώνας δεν θα είναι ο αιώνας της τεχνολογίας. Αντίθετα, η ιδέα του αίματος και η γνώση της κληρονομικότητας θα γίνουν η κυρίαρχη ιδέα του αιώνα μας και τελικά θα σημαδέψουν το πρόσωπό του. Η απαίτηση για μια υπεύθυνη απέναντι στους προγόνους μας αναπαραγωγή και η επιβεβαίωσή της μεταξύ του λαού μας θα βρουν την έντονη έκφρασή τους σε αυτόν τον αιώνα.

Είναι καθορισμένο από την Πρόνοια, ο σπόρος του άνδρα να γίνει σπέρμα στη μήτρα της γυναίκας από την οποία αναπτύσσεται ο καρπός και τελικά γεννιέται ένας νέος άνθρωπος. Στον αιώνιο κύκλο της ύπαρξης εκπληρώνεται αυτός ο νόμος για τη διατήρηση του είδους.

Η γυναίκα είναι σαν το χωράφι που χρειάζεται τον σπορέα για να κάνει το στάρι να μεγαλώσει. Και όπως το χωράφι καθορίζει την αξία του καρπού, έτσι και η γυναίκα καθορίζει την αξία του παιδιού της. Βεβαίως, ακόμη και ένα καλό χωράφι αποτυγχάνει αν είναι άρρωστο ή αν δεχτεί κακό σπόρο· αλλά είναι επίσης βέβαιο ότι ο καλύτερος σπόρος είναι άχρηστος αν δεν είναι καλό το χωράφι. Μπορούμε να διαλέξουμε και μια άλλη παρομοίωση: Όπως ένας καλός ή κακός καθρέφτης μπορεί να αντανακλά την εικόνα καλά ή άσχημα, έτσι και το αίμα της μητέρας τη φύση του παιδιού. Το αίμα της μητέρας καθορίζει τον τρόπο που ο πατέρας ανακαλύπτει τον εαυτό του στο γιο του. Όπου το αίμα της μητέρας είναι καλό, ο πατέρας θα ξαναβρεί την φύση του ή ακόμα θα τη βρει και ενισχυμένη· όπου το αίμα της μητέ-

ρας είναι κατώτερο, άρρωστο ή σάπιο, ο γιος δεν θα φτάσει στον πατέρα και θα τον ντροπιάσει.

Επειδή όμως όλα αυτά ισχύουν, η γυναίκα της καλής φύσης, το υγιές κορίτσι με το πολύτιμο αίμα, πρέπει και πάλι να γίνει αυτό που ήταν για τους προγόνους μας: ιερό! Η λέξη «ιερό» λέει ότι θα μας φέρει «σωτηρία»: όπως το «ισχυρό» μας φέρνει τη «δύναμη» και το «οργισμένο» φέρνει την «οργή». Το καλοσυντηρημένο, υγιές κορίτσι του αίματός μας θα μας φέρει ξανά τη «σωτηρία». Σε αυτήν θέλουμε να τιμήσουμε την ομορφότερη, γιατί είναι η πιο μελλοντική έκφραση του είδους μας. Όποιος το παραποιεί ανεύθυνα είναι δημόσιο παράσιτο: αυτό πρέπει να γίνει και ο νέος νόμος μιας νέας εποχής.

Όλα αυτά είναι εντελώς νέες αντιλήψεις, που απαιτούν σε μεγάλο βαθμό αναθεώρηση των πιστεύω μας. Ένα παράδειγμα: αν σκεφτεί κανείς μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια, η υγιής ομορφιά της γυναίκας που ταιριάζει στο αίμα μας δεν είναι πλέον μόνο ζήτημα καλλιτεχνικού γούστου ή προσωπικής απόλαυσης της τέχνης, αλλά γίνεται έκφραση των πιο ιερών αγαθών μας που είναι αγκυροβολημένα στο αίμα μας. Η ομορφιά σαν έκφραση του είδους είναι ταυτόχρονα καθήκον και υποχρέωση. Η εκπαίδευση των εθνοσυντρόφων να αναγνωρίζουν την ομορφιά που αρμόζει στο είδος τους και η αναγνώρισή της καθαυτή γίνεται έτσι μια ευγενής υποχρέωση του κράτους, το οποίο είναι τόσο πιο ολοκληρωμένο όσο πιο κατηγορηματικά το κράτος αναγνωρίζει το αίμα του λαού του.

Δεν θέλουμε να παρεξηγηθούμε: Δεν αρνούμαστε την ψυχή όταν επιβεβαιώνουμε την κατάλληλη ομορφιά του είδους μας σαν εθνικά δεσμευτικό ζήτημα του αίματος. Πιστεύουμε μόνο ότι η ψυχή υπόκειται στον προσδιορισμό του είδους όπως και το σώμα. Γιατί πώς αλλιώς θα μπορούσε να εξηγηθεί ότι υπάρχουν δειλοί και ήρωες, σύντροφοι χωρίς χώρα και ευσυνείδητοι υπερασπιστές της χώρας! Η συνείδηση σαν αρχή και βάση του ανθρώπινου νου και της δημιουργικής λογικής προκύπτει μόνο από την αρμονία σώματος και ψυχής. Μόνο από τη συνείδηση ο άνθρωπος διαμορφώνει τον κόσμο γύρω του σε μια τάξη που τον καθοδηγεί η εσωτερική του φωνή και που επομένως είναι αναμφίβολα ψυχικής προέλευσης.

Δεν αρνούμαστε λοιπόν την ψυχή όταν επιβεβαιώνουμε το σώμα. Διαθέτουμε και στα δύο, στο σώμα και στην ψυχή, το ανάλογο μερίδιο στη δημιουργία του τέλειου ανθρώπου του είδους του. Μια ευγενική ψυχή μπορεί να φωτίζει και να μεταμορφώνει ένα ευτελές σώμα, ένα ευγενικό σώμα χωρίς ευγενική ψυχή μπορεί να φαίνεται ντροπιαστικό: η πρώτη μπορεί να ευχαριστεί, η δεύτερη να προσβάλλει. Τέτοιες διαπιστώσεις μπορούν να διαδραματίσουν σημαντικό ρόλο στην αξιολόγηση της ατομικής ανθρώπινης μοίρας και μάλιστα μπορεί να είναι συχνά κρίσιμες στην αξιολόγηση ενός ατόμου. Αυτό όμως δεν μας απαλλάσσει από το καθήκον να εξετάζουμε και να αξιολογούμε τα ζη-

τήματα του είδους, δηλαδή τα ζητήματα του αίματος, της ψυχής και του σώματος. Και έτσι, σε κάθε επιβεβαίωση της ψυχής, η τελειότητα του σώματος, όταν είναι έκφραση της ιερής και ευλογημένης ομορφιάς, γίνεται η υποχρεωτική βασική ιδέα ενός έργου αναπαραγωγής του αίματός μας υπεύθυνου απέναντι στους προγόνους μας.

Είπαμε παραπάνω ότι η Πρόνοια καθόρισε, ότι άνδρας να αναπαράγεται μόνο μέσω της γυναίκας. Η γυναίκα είναι, λοιπόν, καθοριστική για την κληρονομική τελειότητα των παιδιών που γεννά. Όπως ο διακόπτης της τροχιάς καθορίζει την κατεύθυνση των σιδηροδρομικών γραμμών, έτσι και το αίμα της γυναίκας καθορίζει την κληρονομικότητα και, συνεπώς, τις δυνατότητες ανάπτυξης των παιδιών της. Η γυναίκα είναι ο συντηρητής, ο πολλαπλασιαστής και ο φύλακας του αίματός μας, όπως ακριβώς είναι και σε θέση, μέσα από το αίμα της, να καθορίσει την κατεύθυνση της εξέλιξης ενός φύλου σε βάρος του ή τουλάχιστον να περιορίσει τις δυνατότητες ανάπτυξης ενός φύλου.

Είναι ένας βασικός νόμος της ζωής, ότι ο άνθρωπος πρέπει να αποδεικνύεται μέσα από επιδόσεις που ανταποκρίνονται στην έμφυτη φύση του, για να μπορεί να επιβιώσει μπροστά στο είδος του. Ο φυσικός νόμος του ανθρώπου στον αγώνα για ζωή είναι τα επιτεύγματα: και όχι ένα επίτευγμα γενικά, αλλά ένα επίτευγμα για το αίμα του και για τον λαό του. Φαίνεται πάντα γελοίο στους άνδρες όταν αναφέρονται σε προγόνους χωρίς ταυτόχρονα να αποδεικνύουν ότι είναι ίσοι με αυτούς τους προγόνους μέσω των δικών τους επιτευγμάτων. Οι πρόγονοι είναι πάντα απλώς μια αναγνώριση των επιτευγμάτων, ποτέ μια απόδειξη των επιτευγμάτων. Μόνο το είδος των επιτευγμάτων αποδεικνύει τον άνθρωπο. Η ευγενής φύση και η ευγενής μορφή, ακόμη και οι ευγενείς πρόγονοι μπορεί να ξυπνούν ελπίδες στον άνθρωπο, αλλά η απόδειξη της φύσης του είναι πάντα μόνο τα επιτεύγματα που ταιριάζουν στο είδος του. Σε αυτή τη σκέψη είχε αρχικά τις ρίζες του το νόημα του ιπποτισμού, ο οποίος δεχόταν μόνο όσους γεννήθηκαν σαν ιππότες με βάση τα ιπποτικά επιτεύγματα μεταξύ των ευγενών· σε τέτοιες σκέψεις βασίστηκε επίσης η μεσαιωνική εξειδίκευση στην τεχνική, που δεχόταν τον τεχνίτη ανάμεσα στους δασκάλους μόνο μετά από τεχνικές και ψυχολογικές δοκιμασίες. Στο σώμα των αξιωματικών του στρατού μας, οι αρχές έχουν διατηρηθεί ζωντανές μέχρι σήμερα.

Το επίτευγμα της γυναίκας για το λαό της και το είδος της είναι τα παιδιά της. Αν δεν υπάρχουν ιδιαίτερες συνθήκες που να συνεπάγονται τη μη γέννηση παιδιών, αυτή η αρχή ισχύει. Τα παιδιά όμως συνοδεύονται από προϋποθέσεις στις οποίες μια ώριμη κοπέλα μπορεί να ανταπεξέλθει μόνο σαν σύζυγος και μητέρα, αλλά όχι σαν παρθένα. Άρα το ευγενέστερο επίτευγμα της γυναίκας, το παιδί, είναι δύσκολο ή και αδύνατο να εκπληρωθεί πριν από το γάμο ή πριν από κάθε επιλογή

συζύγου, αφού στην καλύτερη περίπτωση εάν διαπιστωθεί ότι έχει αρχίσει η εγκυμοσύνη, αυτό δεν θα μας λέει τίποτα για το παιδί που θα γεννηθεί. Η αξία ενός κοριτσιού σαν μητέρας αρχικά δεν είναι αμέσως εμφανής σε έναν άνδρα. Ο άνδρας πρέπει να βασίζεται σε έμμεσες σκέψεις για να καταλήξει σε μια αξιολόγηση. Η ομορφιά και η χάρη, η υγεία και η ευγένεια του αίματος, για παράδειγμα, είναι χαρακτηριστικά των ικανοτήτων των νεαρών κοριτσιών του είδους μας, στα οποία μπορεί να ανατρέξει ένας άνδρας αν θέλει να πάρει μια ιδέα για τη μελλοντική μητέρα των παιδιών που θα είναι υπόλογα απέναντι στους προγόνους τους. Η γνώση λοιπόν των σωματικών και πνευματικών αξιών ενός νεαρού κοριτσιού, από την πλευρά του άνδρα, είναι μια από τις πιο βασικές προϋποθέσεις στα ζητήματα της αναπαραγωγής του αίματός του, ώστε να μην είναι χαζός απέναντι στα ζητήματα της ανάπτυξης του λαού μας. Ο κατάλληλος για το είδος άντρας του λαού μας που θέλει παιδιά θα πρέπει να εκπαιδευτεί στο μέλλον για να μπορεί να αναγνωρίζει και να κρίνει το επιλεγμένο πρότυπο της γυναίκας του είδους του.

Η διαπίστωση αυτή σημαίνει και μια δέσμευση για το σώμα σαν την φυσική έκφραση του αίματος μας. Εδώ η αναθεώρηση των πιστεύω μας, με βάση την ιδέα του αίματος, θα έχει πολύ εκτεταμένες συνέπειες αν δεν θέλουμε να μείνουμε κολλημένοι στο πεδίο των καθαρά πνευματικών αντιθέσεων. Δεν υπηρετούμε τους νόμους της ζωής του αίματός μας, αν αναλύουμε τις γνώσεις μας πάνω σ’ αυτό μόνο νοερά από χαρτί σε χαρτί, αντί να τις ενσωματώσουμε και να τις ταξινομήσουμε στην πραγματικότητα του περιβάλλοντός μας, με τέτοιο τρόπο ώστε να είναι καρποφόροι για εμάς. Η γνώση του νόμου του αίματός, μας αναγκάζει να αναγνωρίζουμε το σώμα σαν έκφραση του είδους μας. Εάν δεν το κάνουμε αυτό, ή αν δεν μπορούμε να το κάνουμε, ή εάν είμαστε πολύ δειλοί για να το κάνουμε, τότε όλες οι συζητήσεις για το αίμα καταλήγουν να είναι μισόλογα. Το να ξέρουμε τι είναι σωστό και να μην το κάνουμε είναι δειλία ή κατωτερότητα.

Η αναγνώριση του σώματος περιλαμβάνει το σώμα σαν σύνολο. Η επιβεβαίωση του ορατού μέρους του σώματος στο παιχνίδι της μοντέρνας αποκάλυψης ή μεταμφίεσης δεν είναι δέσμευση για το σώμα. Και πάνω σ’ αυτό το θέμα πρέπει να είμαστε ξεκάθαροι. Το σώμα μας σαν σύνολο είναι δώρο του Θεού, και όχι μόνο αυτό που επιτρέπουν να δείξουμε οι ιδιοτροπίες της μόδας.

Είναι σημαντικό να εντάξουμε ξανά το σώμα στη τάξη της ύπαρξής μας, ειδικά στην καθημερινότητά μας. Αυτό σημαίνει, μελετημένο μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια, κατά βάση επιδοκιμασία του γυμνού. Αυτό όμως δεν σημαίνει να δεχόμαστε το γυμνό για χάρη του ίδιου, αλλά σημαίνει να δεχόμαστε τη γυμνότητα για χάρη της σημασίας του αίματος και έτσι να κάνουμε αυτό το αίμα ζωντανή πραγματικότητα. Με αυτόν τον τρόπο, το όλο θέμα γίνεται τότε ζήτημα της εσωτερικής στάσης απέναντι στο γυμνό, αλλά σε καμία περίπτωση δεν είναι θέμα

πράξεων στον τομέα του γυμνού. Το τελευταίο είναι θέμα διακριτικότητας και ευπρέπειας και δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής αυτών των σκέψεων.

Όμως αυτή η απόφαση μέσα μας πάνω σ'αυτό το ζήτημα είναι απαραίτητη, επειδή οι νόμοι της ζωής του αίματος δεν ανέχονται ημίμετρα και απαιτούν μια σαφή άποψη. Το μόνο σίγουρο είναι ότι όλα όσα κάνουν τη γυμνότητα να μοιάζει με ανηθικότητα είναι ανοησία.

Οι πρόγονοί μας ήταν ένας λαός που δεσμευόταν στο σώμα, που σκεφτόταν αμόρφωτα σε αυτά τα θέματα. Αυτή η στάση δεν ήταν βάρβαρος πρωτογονισμός, όπως αρέσκονται να λένε. Το έθιμο της αμερόληπτης δέσμευσης στο σώμα των προγόνων μας διατηρήθηκε στη Γερμανία μέχρι τον Τριακονταετή Πόλεμο και στη Σουηδία και τη Φινλανδία μέχρι την εποχή μας. Από αυτή την άποψη είμαστε πολύ καλά ενημερωμένοι για τις συνθήκες μεταξύ των Γερμανών προγόνων μας. Για παράδειγμα ας πούμε:

Τάκιτος (20):

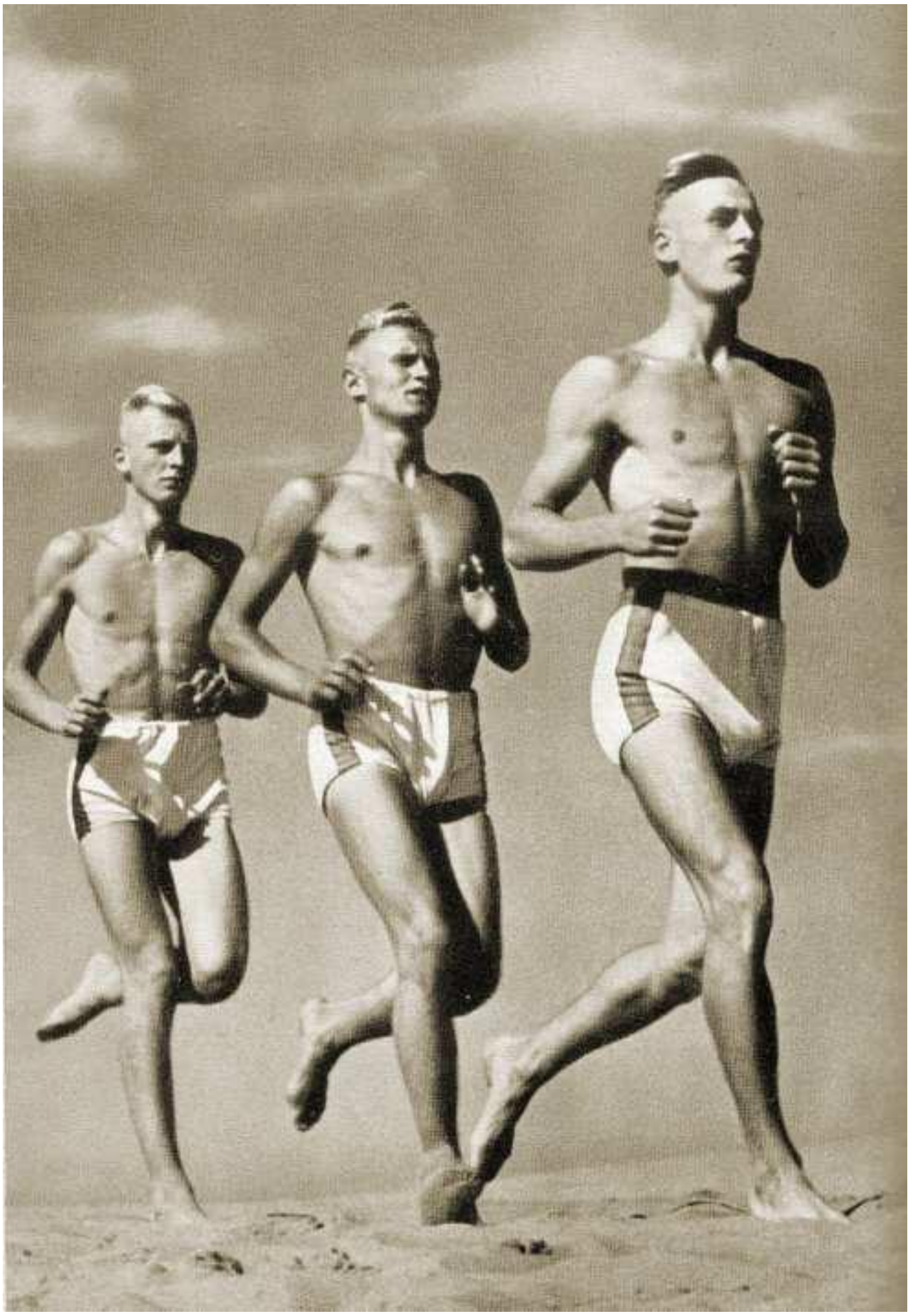
«Σε όλο το πλήθος, γυμνή, η νεολαία μεγαλώνει σε μια ταξινομημένη δομή, στη φυσική μορφή που θαυμάζουμε.»

Καίσαρας (Γαλατικοί Πόλεμοι, 6ο Βιβλίο):

«Από την παιδική ηλικία τους, επιδιώκουν την άσκηση και την σκλήρυνση. Όποιος απέχει περισσότερο από τη σεξουαλική επαφή κερδίζει τον μεγαλύτερο έπαινο· πιστεύουν ότι αυτό που αυξάνει την επιθυμία, αυξάνει τη δύναμη και ενισχύει τους τένοντες. Το να είχες σεξουαλική επαφή με μια γυναίκα πριν από την ηλικία των είκοσι ετών είναι μια από τις πιο επαίσχυντες κατηγορίες· και όμως δεν υπάρχει μυστικότητα σε αυτά τα πράγματα, καθώς λούζονται μαζί στα ποτάμια και ντύνονται με τέτοιο τρόπο ώστε ένα μεγάλο μέρος του σώματος να παραμένει γυμνό.»

Πρώτα η εκκλησία ήταν που παρενέβη σε αυτό το ζήτημα, αλλά ποτέ δεν ξεπέρασε πλήρως την άποψή της. Οι Πατέρες της Εκκλησίας, για παράδειγμα, σημειώνουν το κοινό λούσιμο των φύλων σε σχέση με τις παρθένες: «ότι αυτά τα σώματα, που είναι αφιερωμένα στη σεμνότητα και τη αγνότητα, παρουσιάζονται σε μάτια άπληστα για πόθο.» Αλλά ήταν πολύ, μα πολύ αργά που μια τέτοια εντελώς μη γερμανική αντίληψη μπόρεσε να κερδίσει έδαφος στο λαό μας.









Το κλειδί για την κατανόηση αυτής της αντίφασης των απόψεων στην ιστορία του λαού μας βρίσκεται μόνο στο ότι για τους Γερμανούς η εκπαίδευση της νεολαίας τους, στην αμεροληψία σε όλα τα θέματα του σώματος, σήμαινε ένα μέσο διατήρησης της υγείας του είδους τους και του αίματος τους, ενώ η εκκλησία, ίσως επειδή δεν συμφιλίωσε το γεγονός της διαφορετικής αξίας του αίματος με τις προϋποθέσεις των διδασκαλιών της περί ισότητας όλων όσων φέρουν ανθρώπινο πρόσωπο, εξοστράκισε το σώμα και έτσι άνοιξε το δρόμο για να κάνει μόνο την ψυχή αξιακό περιεχόμενο της διδασκαλίας της. Ίσως να ήταν μόνο η μονόπλευρη επιβεβαίωση των ψυχών που οδήγησε τους εκκλησιαστικούς κύκλους στη στάση ότι το σώμα και ειδικότερα όλα όσα αποκαλούνται από τον Γκούσταβ Φρένσεν «η πηγή της ζωής» πρέπει να θεωρούνται μόνο σαν όφελος της παρόρμησης και επομένως να απορριφθούν σαν αμαρτία. Εν πάση περιπτώσει, τελικά έφτασε στο σημείο να γίνουν στόχοι οι όμορφες και καλοπροαίρετες κοπέλες και άγρια καταδίωξη φανατικών ανθρώπων. Η ομορφιά έγινε κατάρα. Στην πιο φρικτή εποχή της γερμανικής ιστορίας, στον καιρό της πνευματικής μάστιγας των μαζικών διώξεων των μαγισσών, εκατοντάδες, μάλιστα χιλιάδες Γερμανίδες έχασαν τη ζωή τους κάτω από χλευασμούς και βασανιστήρια, αντί να διατηρήσουν σαν μητέρα τη δύναμη της ζωής του λαού. Αυτές οι διώξεις των μαγισσών είναι χωρίς αμφιβολία εις βάρος των λειτουργών των εκκλησιών, αλλά είναι πολύ αμφίβολο αν είναι και εις βάρος των διδασκαλιών της εκκλησίας. Δεν υπάρχει αμφιβολία, όμως, σήμερα, ότι η αιτία και η εκτέλεση αυτής της τρέλας βαρύνουν σε μεγάλο βαθμό εκείνο τον λαό που λατρεύει τον Γιαχβέ και όχι τον Θεό μας, και ο οποίος με αυτές τις καταδιώξεις των μαγισσών πραγματοποίησε μια σκόπιμη αντιεπιλογή στο αίμα μας.

Το ίδιο άσχημο ήταν και το αποτέλεσμα μιας άλλης σπατάλης πολύτιμης κληρονομιάς του αίματος μας κατά τη διάρκεια των τελευταίων εκατό ετών: η εβραϊκή βεβήλωση της γερμανίδας γυναίκας. Ο Εβραίος κατάλαβε πώς να κάνει τον Γερμανικό λαό να κάνει λάθος με τον εαυτό του, να τον αποξενώνει από το δικό του είδος και να υποβαθμίσει το ευγενές αίμα των γυναικών και των παιδιών μας σε εξευτελισμένα πράγματα της ευχαρίστησης, με τη σεξοποίηση όλης της ζωής. Η σεξουαλικότητα έλαβε το τίμημά της και τελικά έγινε κοινωνικά αποδεκτή. Ακόμη και το γυμνό πολύ σύντομα τέθηκε στην υπηρεσία του εβραϊκού έργου της αποσύνθεσης. Και αυτή ακριβώς η κατάσταση συνέβαλε σε μεγάλο βαθμό στη σύγχυση της άποψης του λαού μας σχετικά με αυτό το ζήτημα, έτσι ώστε ακόμη και σήμερα κάποιες εμμονικές ιδέες για το ακάλυπτο σώμα να επιστρέφουν σε αυτό. Αν η Εκκλησία με τις μαζικές διώξεις των μαγισσών είχε αφαιρέσει το πιο πολύτιμο αίμα από το φυσικό του πεπρωμένο, τότε αυτός ο δρόμος του Ιουδαϊσμού στον 19ο αιώνα, ιδιαίτερα στην εποχή που βρίσκεται ακριβώς πίσω μας, ήταν αναίμακτος, αλλά σίγουρα δεν ήταν καθόλου λιγότερο αποτελεσματικός στην επίδραση του στη εθνική μας δύναμη. Η εβραϊ-

κή βεβήλωση των Γερμανίδων γυναικών αντιστοιχεί στο εκκλησιαστικό κυνήγι μαγισσών· και τα δύο έχουν κοινό πνευματικό πατέρα: τον Γιαχβέ!

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι όσα μας λένε ο Τάκιτος και ο Καίσαρας για τους προγόνους μας και όσα αναφέραμε παραπάνω, συνέβαλαν στη δημιουργία των βάσεων εκείνης της ανεξάντλητης γερμανικής εθνικής δύναμης, που υποστήριξε την τελευταία χιλιετία της γερμανικής ιστορίας, και από την οποία αντλούμε ακόμα και σήμερα. Γιατί αυτό που είμαστε και αυτό που κάνουμε το οφείλουμε μόνο στο γερμανικό αίμα που έχουμε μέσα μας. Έχουμε κάθε λόγο να επιστρέψουμε σε παρόμοιες αντιλήψεις για την ηθική των Γερμανών προγόνων μας, όπως μας έχουν παραδοθεί, τώρα που ο αιώνας μας, μας έκανε να αναγνωρίσουμε ξανά την αξία και τη σημασία του αίματος.

Ο δρόμος που πρέπει να ακολουθηθεί δεν χρειάζεται να συζητηθεί εδώ και είναι επίσης άσχετος, διότι η τακτική και η ικανότητα του λαού μας θα τον βρουν μόλις αναγνωρίσει ότι και αυτό είναι ένα έργο που θα πρέπει να το καταφέρει με κάποιο τρόπο κάποια μέρα.

Φτάνουμε στο τέλος! Ο αιώνας μας, μας άνοιξε διάπλατα την πόρτα για να δούμε μια νέα περιοχή με νέες γνώσεις. Αυτή η περιοχή είναι ακόμα ανεκμετάλλευτη. Και περισσότερο προσδοκώντας παρά γνωρίζοντας, νιώθουμε να μας πλησιάζουν τα νέα και μεγάλα καθήκοντα, τα οποία μας μεταδίδει η γνώση της κληρονομικότητας του αίματος.

Αυτά τα καθήκοντα θέλουν να εκπληρωθούν και θα πρέπει να εκπληρωθούν. Ο Γερμανικός λαός άναψε ξανά το φως της γνώσης της κληρονομικότητας στο κατώφλι του αιώνα μας. Η Γερμανία έχει επιλεγεί από τη μοίρα ως τόπος αυτής της συνειδητοποίησης. Επομένως, ο γερμανικός λαός δεν θα μπορέσει να αποφύγει το καθήκον του να συνεχίσει σε αυτό το μονοπάτι της γνώσης και να διατηρήσει το φως της γνώσης της ιερότητας του αίματος και να το αφήσει να λάμψει έντονα μεταξύ των λαών του κόσμου.

Με αυτόν τον τρόπο ο γερμανικός λαός θα μπορέσει μια μέρα να σπάσει την παγκόσμια κυριαρχία του Ιουδαϊσμού: γιατί η κυριαρχία του Ιουδαϊσμού είναι δυνατή μόνο εφόσον ο μη Εβραίος ξεχνά τους νόμους του αίματος του. Διότι μόνο όταν ο μη Εβραίος ξεχνά τους νόμους του αίματός του, ο Εβραίος μπορεί να φέρει τους νόμους του δικού του αίματος να κυριαρχήσουν. Αλλά μόνο με την απόρριψη του εβραϊκού αίματος δεν έχει απαντηθεί το ζήτημα του αίματος του είδους μας, πόσο μάλλον της κυριαρχίας του νόμου της ζωής του αίματος μας: όσο λίγο καλλιεργείται ένα χωράφι καταστρέφοντας τα ζιζάνια του. Η επιβεβαίωση των νόμων της ζωής του αίματός μας, η λατρεία των προγόνων στους οποίους χρωστάμε το αίμα μας και τα παιδιά που

γεννήθηκαν από το αίμα μας με υπεύθυνη ανατροφή προς τους προγόνους είναι οι νέες φάτνες για μια νέα γερμανική εποχή. Στο τέλος αυτού του δρόμου, που εμείς οι Γερμανοί περπατήσαμε στο κατώφλι αυτού του αιώνα, ο ευγενής άνθρωπος θα είναι γερμανικής φύσεως.

Το καθήκον που έχουμε μπροστά μας είναι να φέρουμε τη σύγχρονη ζωή στις πόλεις μας και την τεχνολογία μας σε αρμονία με τους νόμους του αίματός μας. Χωρίς χώμα, το αίμα πεθαίνει. Το ξέρουμε αυτό. Γνωρίζουμε επίσης ότι το αίμα δεν αντέχει χωρίς αναπαραγωγή και ευθύνη προς τους προγόνους. Για εμάς τους Γερμανούς, ισχύει ο νόμος ότι το αίμα χωρίς χώμα δεν μπορεί να κρατηθεί ζωντανό μακροπρόθεσμα. Δεν θα αφήσουμε το αίμα μας να βυθιστεί σε έναν μεγάλο αστικό πολιτισμό που αναπτύχθηκε από τον εβραϊκό φιλελευθερισμό. Το σύνθημά μας δεν στρέφεται ενάντια στην πόλη, αλλά προσπαθούμε να το εντάξουμε στους νόμους της τάξης της ζωής του έθνους μας και να ξεπεράσουμε τα θανατηφόρα χαρακτηριστικά της για το αίμα μας. Το αίμα και το χώμα θα γίνουν και πάλι οι πυλώνες στήριξης ενός νόμου της πραγματικής ζωής του λαού μας, που θα κρατήσει ζωντανές τις γενιές του λαού μας στην αιωνιότητα.

Στις φαρισαϊκές ιδέες του 1789, τις ιδέες της ισότητας, της ελευθερίας και της αδελφοσύνης, που εκτιμούν τους εγκληματίες αλλά και τους ευγενείς, και την αποξενωτική θεοποίηση της λογικής τους, που εκμεταλλεύεται την ιερότητα του αίματος, αντιπαραθέτουμε τον νόμο του αίματος μας. Με βάση το αίμα που κληρονομήσαμε από τους προγόνους μας, θα καταλάβουμε το λαό μας στο μέλλον. Θα διαχωρίσουμε αυτό το λαό ανάλογα με τις επιδόσεις του κάθε εθνοσυντρόφου και έτσι θα του δώσουμε μια δίκαιη τάξη βασισμένη στο νόμο της ζωής. Στην ιδέα του Ράιχ, κάνουμε το λαό μας να κατανοήσει τον εαυτό του σαν σύνολο και τον φέρνουμε σαν Ράιχ στο κρατικό του αντίκτυπο. Έτσι προχωράμε από την ιδέα του αίματος στην επανεκτίμηση όλων των αξιών, μια διαδικασία που όμως μας δίνει τη νέα γνώση της αξίας και της φύσης του Γερμανού και με τον τρόπο αυτό δημιουργεί και πάλι τη νέα βάση για να δημιουργηθεί από αυτόν τον Γερμανό μια νέα άνθηση της γερμανικής φύσης και του γερμανικού πολιτισμού.

Εδώ γίνεται φανερό ότι η ιδέα του αίματος ως τέτοια θα γίνει η βασική σκέψη του 20ου αιώνα και όλα τα προβλήματα του 20ου αιώνα θα μετρούνται μόνο με τη σχέση τους με την ιδέα του αίματος. Οι νικητές σε αυτήν την διανοητική διαμάχη του 20ου αιώνα δεν θα είναι εκείνοι που για χάρη της καθημερινής ευκολίας θα τείνουν σε τακτικούς συμβιβασμούς στα ζητήματα της ιδέας του αίματος, αλλά εκείνοι που θα έχουν το θάρρος να εξετάσουν την ιδέα του αίματος μέχρι τα τελευταία συμπεράσματα.

Στην αρχή όλων των γεγονότων υπάρχει πάντα η θέληση. Αν μόνο

για μια φορά αποδεχθούμε το αίμα μας και τους νόμους της ζωής μας χωρίς όρους και προϋποθέσεις, τότε σύντομα θα βρεθούν τα μέσα και οι δρόμοι που είναι απαραίτητοι για να κρατήσουμε το αίμα μας ζωντανό και στο μέλλον. Έχουμε τον αιώνα μας να επιβεβαιώσουμε και να κυριαρχήσουμε:

Όπου υπάρχει θέληση, υπάρχει και τρόπος!

GdV-Verlag